

MARIA NOVA

♦ **nie | wyspa | nie**

[PRACE Z 1111 I 111 I 111 I 111 I DNI I NOCY]
12 PAŹDZIERNIKA 2016 – 25 WRZEŚNIA 2020

KONTAKT

FB: Maria Nova

IG: nova_0.0.0.0.

<https://vimeo.com/nova0000>

<https://issuu.com/nova0000>

<https://soundcloud.com/maria-nova-867606616>

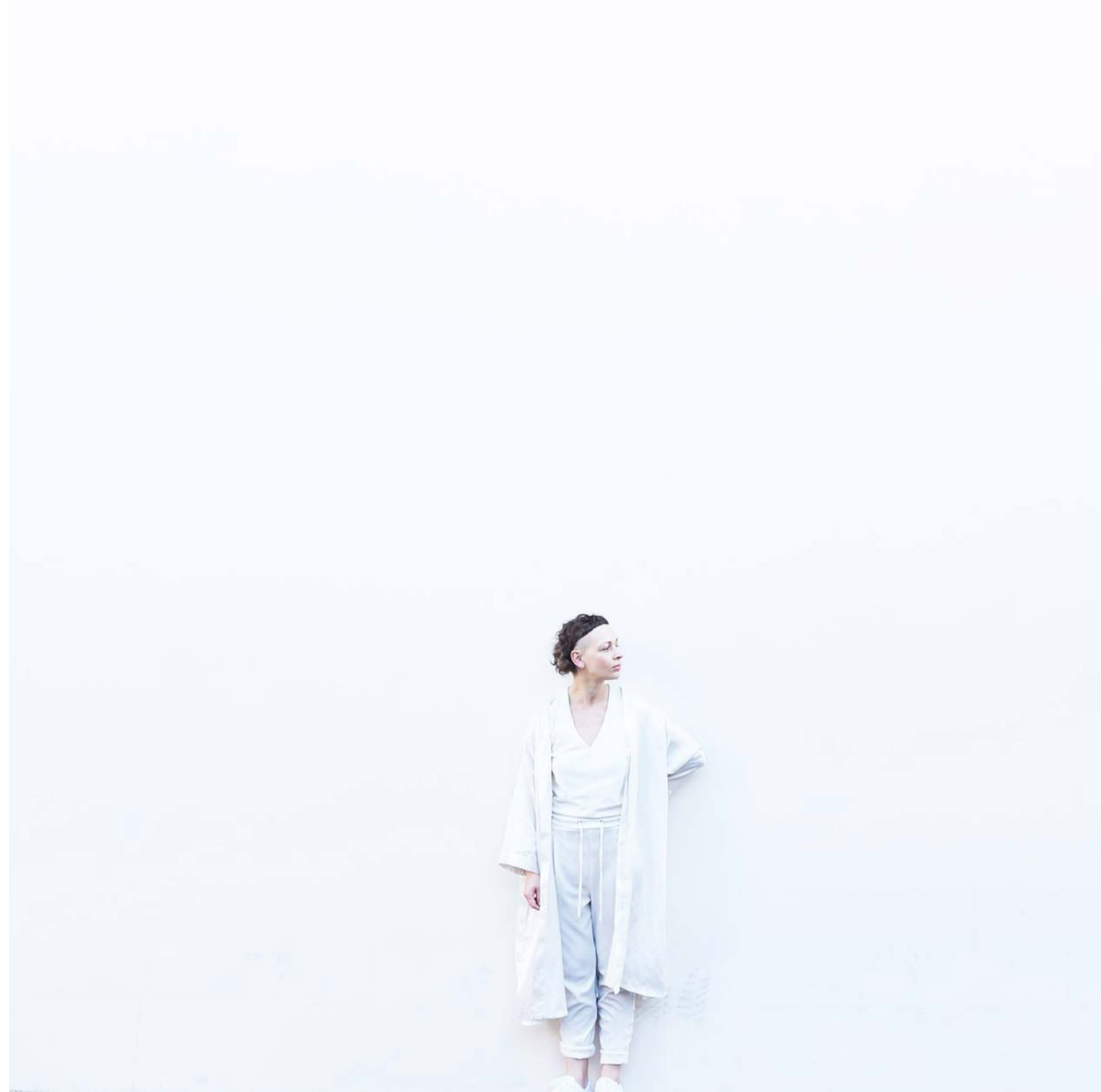
maria.nova@interia.pl

novatransakcja@gmail.com

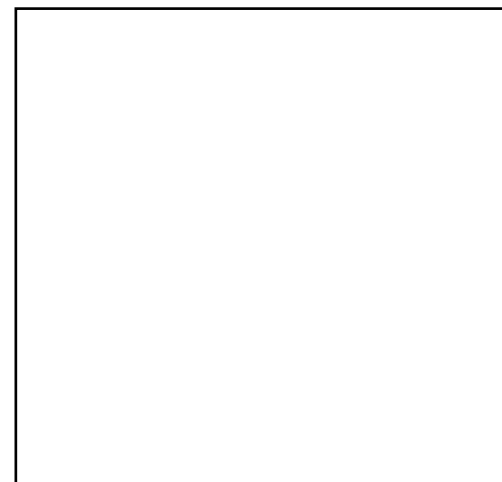
(+48) 668031171

www.maria-nova.com

www.supernova-2.com

MARIA NOVA

♦ **nie | wyspa | nie**

• **O MNIE**

BIO

Urodzona w 1989; jako Maria Nova / NOVA 0.0.0.0. od 2018 roku (wcześniej Maria Śmiszek). Artystka intermedialna, performerka, narratorka. Absolwentka filmoznawstwa na Uniwersytecie Jagiellońskim (praca pt. *Historie (nie)ustające. O tym, jak słowo ustanawia dzieło, o tym, jak słowo staje się dziełem*) i dyplomantka na Wydziale Intermediów Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Inspiruje ją szeroko pojęte zagadnienie tożsamości: tożsamość jako medium sztuki, konstrukt albo produkt w *płynnej nowoczesności*. W roku 2018 dokonała oficjalnej zmiany nazwiska rodzinnego na nazwisko Nova, zapoczątkowując ród Nova i stworzyła postać NOVA 0.0.0.0. (self-created identity). W latach 2018-2019 odbyła stypendia zagraniczne na Uniwersytecie Sztuki w Berlinie (UdK) oraz na Uniwersytecie Sztuki w Belgradzie (FPT). W roku 2020 otrzymała stypendium artystyczne kraju związkowego Dolna Austria.

Jest autorką performansów, prac wideo, instalacji, choreografii, tekstów poetyckich i krytycznych, akcji w przestrzeni publicznej i społecznej. Swoje prace pokazywała podczas licznych wystaw oraz festiwali sztuki performance w Polsce, Serbii, Niemczech, Austrii, Węgrzech oraz Słowacji. Zajmowała się również popularyzowaniem kina awangardowego (autorski cykl pokazów francuskiej kinematografii awangardowej z lat 20. *KINO I WINO*), prowadziła wykłady i warsztaty wokół sztuki performance (*TRANS/AKCJE ALEATORYCZNE*) oraz publikowała swoje prace m.in. na łamach Czasopisma Grupa Multimedia. Jest współautorką książki *1000 filmów, które tworzą historię kina*.

STATEMENT

Interesuje mnie sprawcza moc języka w kontekście komunikacji interpersonalnej oraz sposobów budowania relacji przez ludzi, ale także statusu quo dzieła sztuki oraz procesu konstruowania tożsamości. Temat ten eksploruję w projekcie-tożsamości NOVA 0.0.0.0. oraz — od niedawna również — **as if SUPERNOVA 2.0 ~ ekologiczna tożsamość zbiorowa**, które stanowią eksperyment obyczajowy i formalny. Poruszam się w obszarach sztuki — performance, wideo, instalacja site-specific, a także seans, o-powieść, doświadczenie, tożsamość, choreografia. Pracuję myślą, słowem, gestem, ciałem oraz przedmiotem. Aktywności, które są dla mnie najbardziej inspirujące to obcowanie, rozmowa, stymulacja międzyludzka. Chętnie poddaję się eksperymentom poznawczym, związanym z granicami pomiędzy wojną a s-pokojem w sferze mentalno-fizycznej i życiu codziennym. Najchętniej pracuję z inspiracji miejscem, okolicznościami. **Tworzę wyłącznie prace / sytuacje, których realizacja wydaje mi się z jakichś powodów konieczna.**

2018/2020

WYKSZTAŁCENIE

2016-2021 Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie, Wydział Intermediów, intermedia
(aktualnie w trakcie realizacji magisterskiej pracy dyplomowej w Pracowni Sztuki Pojęciowej,
promotor prof. dr hab. Artur Tajber)

2011-2016 Uniwersytet Jagielloński, kulturoznawstwo, filmoznawstwo, licencjat 2016,
promotor prof. dr hab. Andrzej Pitrus

2019 luty-czerwiec Uniwersytet Sztuki w Belgradzie, book design (CEEPUS FREEMOVER)

2018-2019 Uniwersytet Sztuki w Berlinie, performance i nowe media (ERASMUS+)

STYPENDIA I REZYDENCJE

2020 Stypendium artystyczne w dziedzinie „teatr / sztuki wizualne” Kraju Związkowego Dolna Austria

2020 „Mapping the New Mobility #Cres”, rezydencja artystyczna na wyspie Cres

(przesunięta na rok 2021)

2020 LAMES| Kultur und Kunstverein Sankt Pölten (AT), rezydencja artystyczna

2019 luty-czerwiec Uniwersytet Sztuki w Belgradzie, book design (CEEPUS FREEMOVER)

2018-2019 Uniwersytet Sztuki w Berlinie, performance i nowe media (ERASMUS+)

2018-2019 Stypendium Rektora ASP w Krakowie

UDZIAŁ W WARSZTATACH

2019 Warsztaty z Mają Smrekar (Uniwersytet Sztuki w Belgradzie, SRB)

2019 Udział w projekcie interdyscyplinarnym ARTificial Friendship (Kollisionen; HZT UdK Berlin, DE);
prowadzenie: Anna Volkland, Işıl Eğrikavuk

2018 Warsztaty performance Carlosa Tejo (Wydział Intermediów, ASP Kraków, PL)

2018 Warsztaty performance duetu Vest&Page (Państwowa Galeria Sztuki, Sopot, PL)

2016 Warsztaty pantomimy Anny Nabiszewskiej i Mariusza Sikorskiego (Cricoteka, Kraków, PL)

2017 Warsztaty performance Waldemara Tatarczuka, (Galeria Salon Akademii, Warszawa, PL)

2016 Warsztaty performance Wojciecha Kosmy (Muzeum Sztuki Nowoczesnej, Warszawa, PL)

2015 Warsztaty performatywnych Any Borralho i João Galante (Teatr Studio, Warszawa, PL)

2014 Warsztaty performance Wojciecha Ziemińskiego (Cricoteka, Kraków, PL)

2012 Warsztaty teatralne prowadzone przez aktorki teatru CRICOT 2, Ludmiłę Rybę
i Marie Veyssiere

WYSTAWY INDYWIDUALNE

2019 „*Hiatus* / #11011”, instalacja site-specific, Ostavinska Gallery, Belgrad (SRB),

kuratorzy MI Kadelburg

2016 „*O*”, instalacja site-specific, Galeria Opcja Wydziału Intermediów, Kraków (PL),

kurator Mariusz Sołtysik

WYBRANE WYSTAWY GRUPOWE

2020 9. Triennale Młodych „Póki my żyjemy!”, Centrum Rzeźby Polskiej Orońsko (PL), kuratorka Marta Czyż, *as if SUPERNOVA 2.0*

2020 Parque del iSolation, LAMES | Kultur und Kunstverein, Sankt Polten (AT), kurator: Andi Fraenzl, *nicht insel nicht*

2020 „Połączenie”, Galeria OS 17, Szczecin (PL), *in/visible stories. o tym, jak zostałeś moją matką*

2019 Triennale Sztuki Nowych Mediów Art Pavilion Cvijeta Zuzorić Belgrad (SRB), kurator Miroslav Lazevic, *NOVA 0.0.0.0.*

2019 Cracow Art Week KRAKERS 2019 “SKOK”, Galeria Opcja Wydziału Intermediów, Kraków (PL), „Opcja ulotna”, kurator Mariusz Sołtysik, *11111 | choreografia aleatoryczna*

2019 Galeria Księgarnia/Wystawa Kraków (PL), pokaz filmu *Pieśń* | trailer nieistniejącego filmu, kurator Adam Gruba

2018 „Czujesz to?”, Galeria Bunkier Sztuki, Kraków (PL), kuratorka Lidia Krawczyk, *Ślub 0, Pieśń* | trailer nieistniejącego filmu

2018 Cracow Gallery Weekend KRAKERS, Galeria Opcja Wydziału Intermediów, Kraków (PL), kuratorzy Mariusz Sołtysik, Tomasz Matuszak, *NOVA 0.0.0.0., Ślub 0, To są Twoje myśli o mnie, Auto-portret rodzinny na zewnątrz*

2018 „Na Styku”, Galeria ASP w Łodzi (PL), kuratorzy Mariusz Sołtysik i Tomasz Matuszak, *Ślub 0*

2018 „Sprzeciw”, Galeria Pauza, Kraków (PL), koordynator Mateusz Grymek (Grupa MULTImedia), *Sunday Walkings with Fela*

2018 „Niepodległa”, Klub Hevre, Kraków (PL), koordynator Mateusz Grymek (Grupa MULTImedia), *Tryptyk*

2017 EKO TECHNO ARTMOBIL, Park Bednarskiego Kraków (PL), kuratorzy Grzegorz Biliński, Alicja Duzel Bilińska, Marta Błachut, *Tryptyk*

WYBRANE SOLO PERFORMANCE

2019 11. Międzynarodowym Online Performance Art Festival, Belgrad (SRB), kuratorzy: Sandra Božić i Dragan Strunjaš, *I don't have any time to lose: shooting piece*

2019 Hochschulübergreifende Zentrum Tanz Berlin (DE), Kollisionen, *If I will close my eyes, will you tell me the whole true?*

2018 9. Międzynarodowy Online Performance Art Festival, Berlin (DE), kuratorzy: Sandra Božić i Dragan Strunjaš, *I don't have any time to lose: pacing piece*

2018 Festiwal Nadmiar, Klub Warsztat, Kraków (PL), kuratorzy Katarzyna Zawada i Arkadiusz Dec, *Monica: comfort Zone*

2018 Transart Communication Festival, Performance Boat, Bratysława-Budapeszt (SK, HU), kurator Rokko Juhász, *Let's meet on the other side, Let's talk, Birthday*

2018 7. Międzynarodowym Online Performance Art Festival, kuratorzy: Sandra Božić i Dragan Strunjaš, Kraków (PL), *I don't have any time to lose: sitting piece*

2018 VI Międzynarodowe Spotkania Performerów w Sopocie YOUNG&YANK, Państwowa Galeria Sztuki, Sopot (PL), kurator Arti Grabowski, *Re:performance*

2017 6. Międzynarodowym Online Performance Art Festival, kuratorzy: Sandra Božić i Dragan Strunjaš, Kraków (PL) *Breathless*

2017 „Pierwsza emisja”, Galeria Sygnał Niesystematyczny, Kraków (PL), *Arrara* (działanie z udziałem publiczności, we współpracy z Martą Baron)

2017 Galeria Potencja, Kraków, koordynator Cyryl Polaczek, *I am U.*

2016 Akademia Sztuk Teatralnych, Kraków, *Przemienienie*

PERFORMANCE GRUPOWE / INSTALACJA PERFORMATYWNA

2019 Throw the forest wilderness, Las Wannsee Berlin (DE), kuratorka Petra Stegmann, wykonanie pracy *Implant. The plant in me* Reiner Maria Matysik

2018 VI Międzynarodowe Spotkania Performerów w Sopocie YOUNG&YANK, Państwowa Galeria Sztuki, Sopot (PL), kurator Arti Grabowski: Vest&Page, *Collective Opera Mother (HOME VI)*

2017 Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie (PL); Wojciech Kosma, *Rzeczywistość emocjonalna*, kuratorka Magdalena Lipska

2015 VI Festiwal Ciało/Umysł, Teatr Studio, Warszawa (PL); Ana Borralho i João Galante, *Sexy mf*, kuratorka Edyta Kozak

2012 Cricoteka, Kraków (PL); Ludmiła Ryba i Marie Veyssièr, *Ożenek*

PROWADZENIE WARSZTATÓW / INICJATYWY

2018 „Trans/akcje aleatoryczne. Sposoby poruszania się w przestrzeniach”, autorskie warsztaty sztuki performance, MOK Żory (PL)

2017 “Projekt Ulica Felicjanek”, inicjatywa w przestrzeni społecznej, ulica Felicjanek, Cafe Szafe, Massolit Books&Cafe, Kraków (PL)

2011-2012 “KINO I WINO”/ „Tyłem, ale naprzód”, cykle pokazów filmowych we współpracy z Klubem Migawka oraz Artefakt Cafe, Kraków (PL)

PUBLIKACJE

2020 „Póki my żyjemy”, 9. Triennale Młodych w Orońsku, katalog wystawy

2020 Parque del Sol | LAMES Kultur und Kunstverein, katalog wystawy

2020 „I need a labotomy”, zin by Aneta Among Skratches

2020 Miej Miejsce, „Trzeci Wymiar Kryzysu. 9. Triennale Młodych”, Marta Królak, recenzja wystawy

2019 MULTImedia FOTOSYNTEZA, *Someone is crying with someone else tears?* publikacja

2019 Triennale Sztuki Nowych Mediów w Belgradzie, katalog wystawy

2018 Alternatywne Wiadomości ASP, *Remember me. Rozmowa Natalii Cikowskiej z Marią Novą*, wywiad

2018 MULTImedia TRANS, *Przemienienie*, publikacja

2018 MULTImedia NIEPODLEGŁA, *Tryptyk*, publikacja

2018 Wiadomości ASP, nr 82, Mariusz Sołtysik, *Skromny Jubileusz, czyli opowiedzieć ci historię?*, recenzja wystawy

2018 Magazyn Szum, Wiktoria Biezuńska, *Młodzi w cieniu starych*, recenzja performance

• **WYBRANE PRACE**

To jest mój biały dom... | 11111 + 111 + 111 + 111 + 111

as if SUPERNOVA 2.0	40
NOVA 0.0.0.0.	42
ONE HOUR MEETING WITH NOVA	58
ZAMIESZKIWANIE BIAŁEGO Wmieszkiwanie siebie i podróże z Bestią rytuał utopijny	62
11111 I choreografia aleatoryczna	68
HIATUS I 11011	72
Historie nie/widzialne. O tym, jak zostałaś moją matką 11111 + 111 + 11	84
11111 birth/day	88
ŚLUB 0 – wideoinstalacja	90
There is not enough space to explain what happened inside	94
This is my white home, this white sheet	96

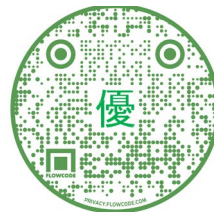
nie wyspa nie | 1001 OKRĄŻEŃ KSIĘŻYCA WOKÓŁ WŁASNEJ OSI

PASJA wejście do pięknej, srebrnej rzeki	102
TRYPTYK fromUNDER, inBETWEEN, UP(!)	104
ŚLUB 0 – performance	108
AUTOPORTRET RODZINNY NA ZEWNĄTRZ	114
PIEŚŃ trailer nieistniejącego filmu	118
O	124
UMIEJSCOWIENIE	130
I DON'T HAVE ANY TIME TO LOSE – sitting piece	132
I DON'T HAVE ANY TIME TO LOSE – pacing piece	134
BREATHLESS	136
MIEJSCE NA TWOJĄ REKLAMĘ	142
SUNDAY WALKINGS WITH FELA	144
PROJEKT ULICA FELICJANEK	150
I AM U.!	154
PRZEMIENIENIE	158
PRZEMIENIENIE II	160
TE DNI NIE DAWAŁY NAM SPOKOJU AMARANT, AMARANTE, AMARANTHUS	164
ARRARA I, II	168
RE:FLECTIONS	172
SEXY MF	176

• **TO JEST MÓJ BIAŁY DOM...**
11111 + 111 + 111 + 111

5 KWIETNIA 2018 - 25 WRZEŚNIA 2020

kod QR strony

manifest SUPERNOVA 2.0

premiera w ramach 9. Triennale Młodych w Orońsku w2020

*~ as if SUPERNOVA 2.0 | ecological collective identity
o potrzebie tworzenia s i e b i e w kontekście
biokryzysów w rzeczywistościach*

優

*nie wyspa nie
jeśli śpisz, nie próbuj się budzić / czy masz sny?
może lepiej nie mieć / może lepiej nie śpij na leżąco, przynajmniej wstań
jest poważny problem*

I. **Tu** jest mój dom.

II. W moim domu zajmuję się uprawianiem biotwórczości (zwłaszcza hodowaniem ekotożsamości i kolekcjonowaniem biosłów) oraz ekologicznym przyjmowaniem gości: 1:1.

III. Moje bioprocesy są powolne (przedłużające się chwile cielesnego wyspiarstwa: zamieszkiwanie śródleśnych lub pustynnych obszarów siebie) i oszczędne w akcje. Działanie generuje konieczność: **robię wyłącznie to, co się dzieje**. Zajmuję się tworzeniem sytuacji, które z mojej perspektywy wydają się konieczne — konieczne w obliczu ekologii i / lub choreografii ego. Strategią jest działanie w ściśle określonym miejscu, czasie i sytuacji, przy założeniu możliwie maksymalnego zaanektowania, wrośnięcia w okoliczności oraz rzeczy zastane, w tym rzeczy społeczne: spontanicznie powstałe relacje i zdarzenia międzyludzkie lub międzybytowe stają się materia, tworzywem działania. Unikam produkcji faktów materialnych; kiedy przez moją głowę przechodzą armie nieistniejących, często dzikich form, sprawdzam, które z nich są prawdziwe (ważne!) i szukam dla nich w rzeczywistościach domów. Znajduję ~

IV. EKO = z greckiego oikos (oikos) **dom** lub sposób funkcjonowania domu. Nomadyzm językowy, konieczność zamieszkiwania coraz to nowych domów i wysp (wyspy ze słów), do której zmusza kryzys.

V. Kryzys ekologiczny (i związany z nim kryzys klimatyczny) JEST kryzysem funkcjonowania domu: jest wielowymiarowy, dotyczy, u źródeł, życia społecznego. W antropocenie, paradoksalnie, zapomnieliśmy o s o b i e , o domu, o potrzebie tworzenia sieci, o równości w e w n ą t r z - g a t u n k o w e j: ekologii wobec innego, w tym innego w sobie. Jeśli zechcemy, możemy rozpocząć proces przystosowania siebie do życia w novacenie*.

VI. Przeciwdziałanie katastrofom klimatycznym musi współistnieć z przeciwdziałaniem katastrofom funkcjonowania domów i wysp, katastrofom międzyludzkim, a szerzej społecznym: budowanie ekologicznych tożsamości i ekologicznych relacji międzyludzkich oraz międzygatunkowych, opartych na ekologicznej i ekonomicznej komunikacji, jest KONIECZNOŚCIĄ; oraz SZANSĄ.

VII. **SUPERNOVA 2.0** to modelowa tożsamość novacenu. Jest on/a współczesnym społecznym wyzwaniem (~ as if SUPERNOVA 2.0), przy czym nie powinniśmy zapomnieć, że plastik (!), wirusy czy boty także przynależą do ekosystemu (...) To możliwość przemyslenia idealistycznych dążeń jednostki w ramach pogładowego postulatu „od ego do eko”. Supernova = my (wszyscy), ekologiczna tożsamość zbiorowa.

VIII. S-2.0 powstaje na gruncie sztuki, stanowiąc zarówno jej efekt, produkt, jak i kontinuum. Jest propozycją postkapitalistycznego spojrzenia na rynek sztuki oraz jej status, a także na usytuowanie osób ją tworzących. S-2.0 jest propozycją serii przesunięć na gruncie myślenia o artefaktach sztuki: fakty niematerialne oraz efemeryczne sytuacje są pełnoprawnymi efektami historii sztuki oraz stanowią na równi beneficjentów trans/akcji, co jej materialne odpowiedniki. Proponuję kolekcjonowanie sztuki żywej (m.in. Allegro / ONE-HOUR MEETING WITH NOVA), tworzonej przez żyjących artystów oraz bezwarunkowe dzielenie się zasobami.

IX. Medium stanowią spotkanie i tożsamość (tu: supernova 2.0**): archipelag; z wyboru zamieszkane wyspy (tożsamość jest **w y s p ą**), nie wyspa nie.

X. Dalszy rozwój S-2.0. będzie wynikał z ekologicznych rozmów i / lub spotkań, w których Każda i Każdy może uczestniczyć i które mogą rozpocząć się tutaj novatransakcja@gmail.com.

*za inspirację weźmy arcygenialne pomysły i spostrzeżenia Jamesa Lovelocka, zwłaszcza te zawarte w „Novacen. The Coming Age Of Hyperintelligence”.

(as if) SUPERNOVA 2.0

koncept, manifest, ekotożsamość, 2020

wizytówka, nakład 200 egzemplarzy
wydruk na papierze ekologicznym z upcyklingu

Wizytówka to symboliczny artefakt, dowód profesjonalnego funkcjonowania w obiegu artystycznym / biznesowym. W tym wypadku podstawowa jej funkcja — odesłanie do istniejących prac, produktów na sprzedaż czy portfolio — zaciera się na rzecz zaproszenia do udziału w nowym, procesualnym wydarzeniu. Wizytówka jest prolegomeną tożsamości supernova 2.0 i nowego partycypacyjnego działania artystki ~ as if supernova 2.0 | ecological collective identity 2020: ekologicznych, jednogodzinnych spotkań i rozmów

w formacie 1 : 1, w których Każda i Każdy może uczestniczyć.

Podczas spotkań podejmowane są zagadnienia indywidualnych, antropocentrycznych biokryzysów oraz potencjalnej modelowej tożsamości novacenu — as if supernova 2.0 — przy użyciu biosłów / biozdarzeń oraz innych form komunikowania.

„meetings.calls.correspondance / stories.talks.advices.rituals.beeingtogether”

9. Triennale Młodych, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, „Póki my żyjemy”,

kuratorka Marta Czyż

NOVA 0.0.0.0.

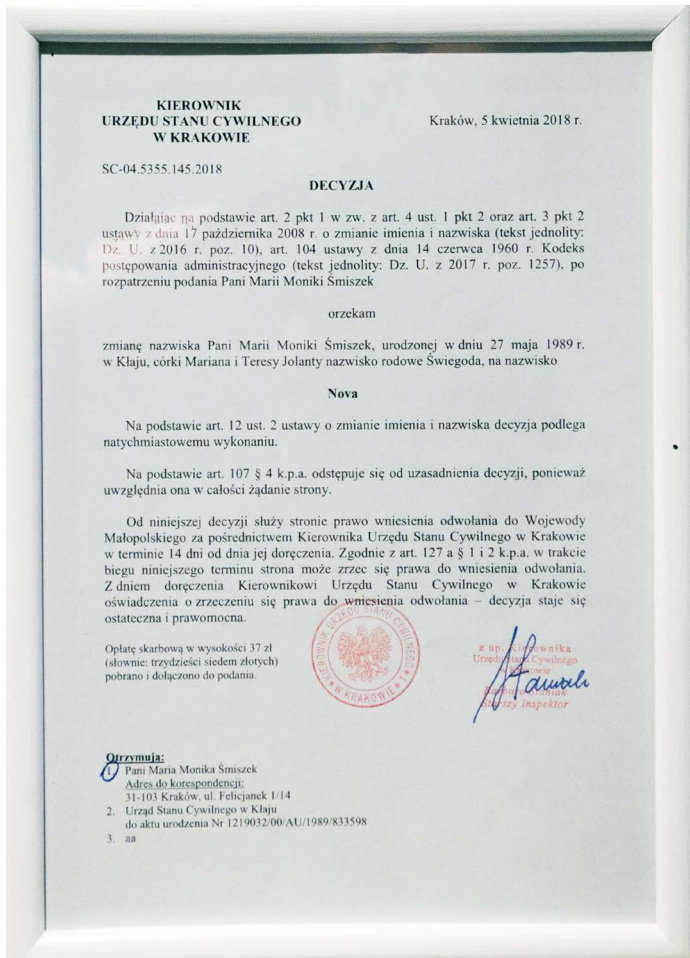
tożsamość 2018

autoportret, fotografia 60 x 60
<https://vimeo.com/416753024>

Nowo narodzona tożsamość (na mocy decyzji Urzędu Stanu Cywilnego z dnia 5 kwietnia 2018). Autوماتyczny i autorefleksyjny, zdolny do podejmowania opartych na inteligencji interakcji międzygatunkowych, samoodnawialny byt twórczy, poddający się wszelkim weryfikacjom. Nova to konstrukcja wtórna, powstała jako palimpsest osobowości w oparciu o strategię rehabilitacji, zdystansowania, braku wiary w definitywność oraz wiary w rekonstrukcyjne możliwości człowieka. Nova jest efektem (produktem?) Novej (Maria Nova), jest jednocześnie podmiotem i przedmiotem, zawartym w ciele / osobie artystki. To początek nowej, prawnie ustanowionej tożsamości, otwartej na ingerencje osób i zdarzeń.

manifest tożsamości NOVA 0.0.0.0.

decyzja z o zmianie nazwiska
z Urzędu Stanu Cywilnego w Krakowie

NOVA 0.0.0.0., dowód osobisty

Projekt / tożsamość NOVA 0.0.0.0. ma charakter procesualny i zawiera się między konceptem (utopią), a serią rzeczywistych gestów i interwencji: ingerencji w podmiot. Jest eksperymentem obyczajowym oraz formalnym. Rozpoczął się od operacji na danych osobistych, aktu oficjalnej zmiany nazwiska rodzinnego w Urzędzie Stanu Cywilnego w Krakowie na nazwisko **Nova** i zainaugurowanie w tym akcie rodu Nova — gestem wykonanym jako gest estetyczny, akt twórczy. Następnie projektowi towarzyszył szereg manifestacji w postaci publicznych prezentacji, długotrwałych lub cyklicznych performansów oraz działań rytualnych w obrębie życia codziennego.

Projekt stanowi próbę przepisania siebie, samoustanowienia, traktując tożsamość / „ja” jako medium. Jest także próbą postawienia pytań o tożsamość jako konstrukt społeczno-kulturowy i eko-polityczny, pytania o modelową tożsamość człowieka (~ as if supernova 2.0), a następnie wkroczeniem na grunt estetyki i refleksję nad medium jako takim: czy dysponujemy wystarczającą terminologią do opisywania współczesnych zjawisk sztuki?

Praca jest częścią magisterskiej pracy dyplomowej przygotowywanej na Wydziale Intermediów Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.

finer

nova

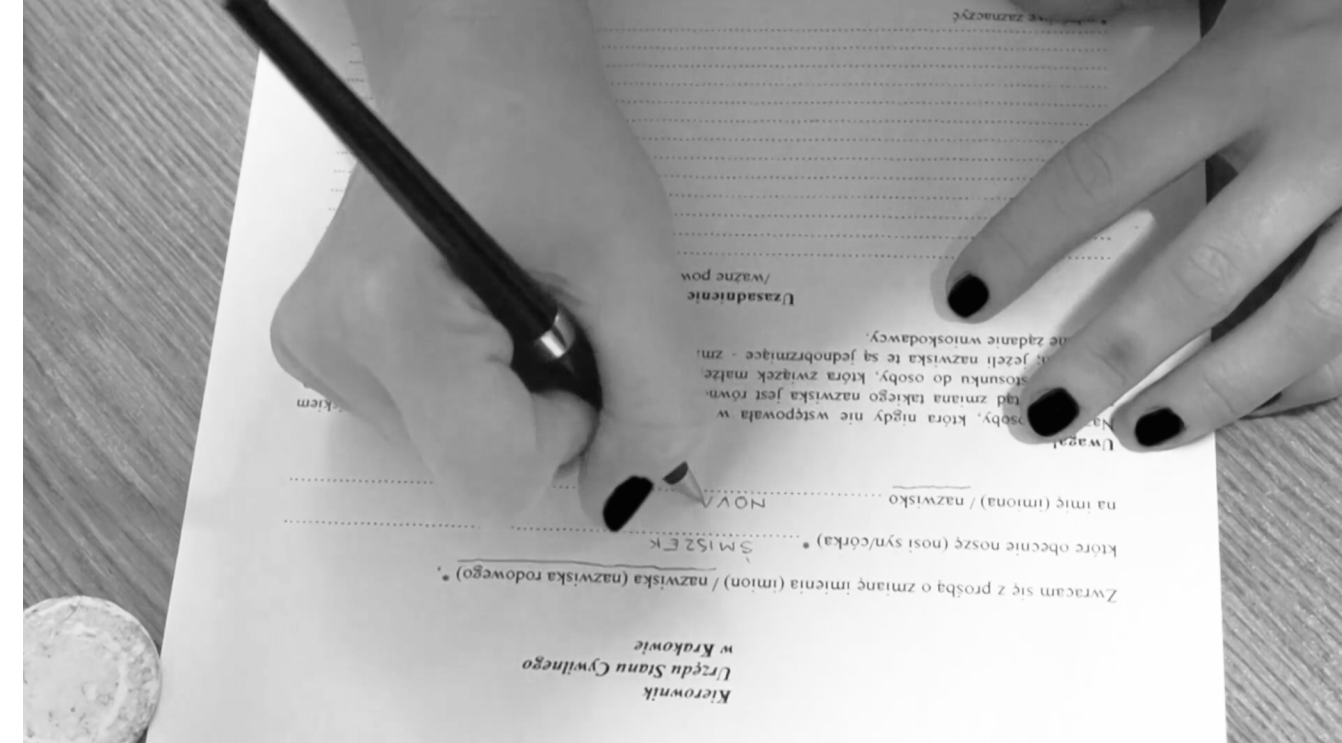
Zmiana nazwiska w Polsce możliwa jest jedynie z kilku powodów — gdy noszone nazwisko jest ośmieszające, powoduje problemy administracyjne lub gdy jest różne od nazwiska używanego.

Nazwisko „Nova” jest jednym z bardziej popularnych nazwisk na świecie. Jest jednocześnie bardzo chętnie używaną nazwą. Ze względu na zapis przez literę „v”, w Polsce stosowaną głównie w zapożyczeniach obcych, okazuje się nieoczywiste w skali kraju.

Art. 4. [Dopuszczalne powody zmiany imienia lub nazwiska]

1. Zmiany imienia lub nazwiska można dokonać wyłącznie z ważnych powodów, w szczególności gdy dotyczą zmiany:

- 1) imienia lub nazwiska ośmieszającego albo nieliczącego z godnością człowieka;
- 2) na imię lub nazwisko używane;
- 3) na imię lub nazwisko, które zostało bezprawnie zmienione;
- 4) na imię lub nazwisko noszone zgodnie z przepisami prawa państwa, którego obywatelstwo również się posiada.

Śmiszek-Nova, zmiana nazwiska, dokumentacja wideo
<https://vimeo.com/346247728>

Stworzona przeze mnie tożsamość NOVA 0.0.0.0. znajduje się na granicy **fikcji** i rzeczywistości, jest rodzajem alter ego, jednak gesty towarzyszące jej ustanawianiu są polityczne, formalne; wizerunek — autentyczny. Nova jest skrajnie prawdziwa i / lub skrajnie sztuczna. Moje motywacje do stworzenia postaci oscylowały między próbą pogłębienia refleksji na temat tego, na ile konstrukt tak subtelny jak tożsamość — wypadkowa czynników politycznych, społeczno-kulturowych, genetycznych, ekonomicznych — może stać się weryfikowalny, a chęcią poddania eksperymentowi „ja”; porzucenia ugruntowanego wizerunku na rzecz estetycznego, kreacyjnego doświadczenia. Na poziomie fikcji jest to natomiast próba ponownego pomyślenia, zwizualizowania fantazji o człowieku idealnym (0), stworzenia modelu czy archetypu człowieka doskonałego, ściślej zaś — jego tożsamości:

osoby ponad granicami płci, kultury, uwarunkowań społeczno-politycznych, zdolnej do *ekologicznej* postawy i komunikacji: modelowej tożsamości **novacenu** (epoki, która wg Jamesa Lovelocka następuje po antropocenie). Jedną z innych ważnych motywacji dla pracy stanowi refleksja nad ludzkim pożądanym doskonałości i ustawicznym dążeniem do niej jako swoistej utopii życia codziennego przy jednoczesnym potencjale jej zrealizowania w postaci hybrydy: cyborga, AI. Zatem jakie konsekwencje pociągnie za sobą możliwość „wyboru tożsamości”, jej mechanicznego zaprogramowania? Nad poszerzeniem projektu i badań o elementy stricte technologicznie, oparte o sztuczną inteligencję, zamierzam pracować w ramach dalszych studiów, do których prolegomeną jest stworzony niedawno **tekst-manifest tożsamości (as if) SUPERNOVA 2.0 ~ ekologiczna tożsamość zbiorowa.**

NOVA 0.0.0.0., „zaprogramowany”
wizerunek / fotografia do dokumentów

ready made, prototyp Novej 0.0.0.0.

This site can't be reached

0.0.0.0 refused to connect.

Try:

- Checking the connection
- [Checking the proxy and the firewall](#)

ERR_CONNECTION_REFUSED

Details

Reload

0.0.0.0., to w protokole internetowym w wersji 4 nierutowalny adres metadanych, używany do oznaczenia nieprawidłowego, nieznanego lub nieistniejącego celu. Adres ten ma określone znaczenia w wielu kontekstach . Czasami jest również nazywany adresem wieloznacznym lub nieokreślonym (...) 0.0.0.0. określa również wszystkie adresy IP we wszystkich systemach. Nazwa IP różni się zatem od numerów NIP lub PESEL tym, że może się „dowolnie często zmieniać”.

DOTYCHCZASOWE PREZENTACJE:

Centrum Rzeźby Polskiej Orońsko, 9 Triennale Młodych (PL)

LAMES | Kultur und Kunstverein Sankt Polten (AT)

Ostavinska Gallery Belgrad (SRB)

Cvijeta Zuzorić Art Pavillion Belgrad, Triennale Sztuki Nowych Mediów (SRB)

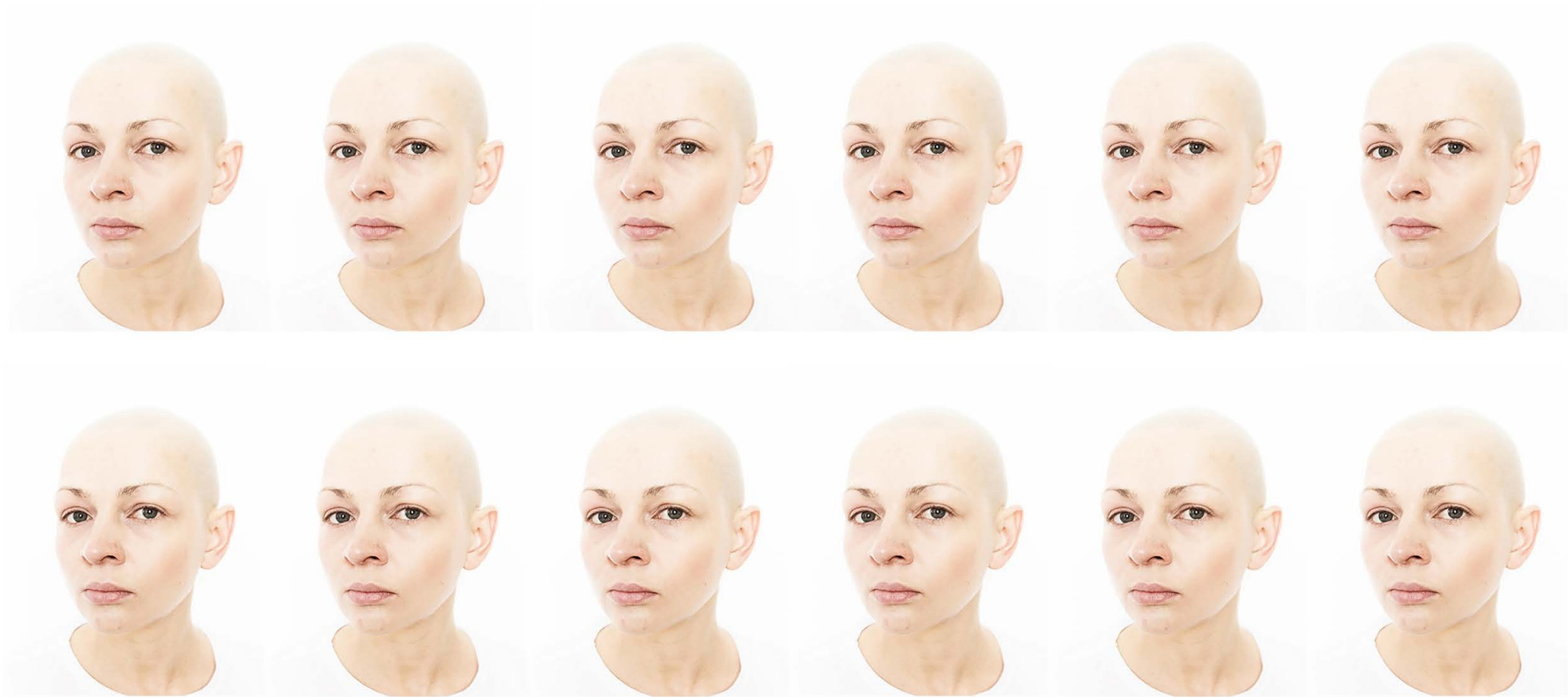
Galeria Opcja, Cracow Gallery Weekend (PL)

<https://vimeo.com/346247728>

<https://issuu.com/nova0000/docs/alternatywne-wiadomosci-asp> www.pdf.io 1

ONE HOUR MEETING WITH NOVA

praca transmedialna, 2019

multiplikacja Novej, kadr wideo
filmy z formularza Google Drive

czego szukasz?

szukaj wielu

marianova

SZUKAJ

Podkategorie

Antyki i Sztuka

6

Filtry

Allegro Smart!

☐

darmowa dostawa SMART!

stan

☐

po renowacji

6

rodzaj oferty

☐

kup teraz

6

☐

licytacje

0

cena (zł)

od

do

czas dostawy

☐

dostawa dzisiaj

6

☐

do jutra

6

☐

do czwartku

0

sposoby dostawy

☐

Paczka

6

☐

Odbiór osobisty

6

☐

Przesyłka elektroniczna

6

☐

Kurier

0

☐

0

☐

0

☐

0

opcje dostawy

☐

darmowa dostawa

6

☐

darmowy zwrot

0

lokalizacja

mięjsowość

województwo

wybierz

oferta ma

Sortowanie

cena: od najniższej

Oferty

ONE HOUR MEETING WITH NOVA

Starc: Po renowacji

11,00 zł

511,00 zł z dostawą

ONE HOUR MEETING WITH NOVA

Starc: Po renowacji

110,00 zł

11,00 zł x 10 rat raty zero szczegóły w ofercie

610,00 zł z dostawą

ONE HOUR MEETING WITH NOVA

Starc: Po renowacji

1 100,00 zł

110,00 zł x 10 rat raty zero szczegóły w ofercie

1 600,00 zł z dostawą

ONE HOUR MEETING WITH NOVA

Starc: Po renowacji

11 000,00 zł

1100,00 zł x 10 rat raty zero szczegóły w ofercie

11 500,00 zł z dostawą

ONE HOUR MEETING WITH NOVA

Starc: Po renowacji

110 000,00 zł

110 500,00 zł z dostawą

ONE HOUR MEETING WITH NOVA

Starc: Po renowacji

1 100 000,00 zł

1 100 500,00 zł z dostawą

Aukcje na Allegro

Oryginalnie praca składa się z dwudziestu sześciu aukcji na portalu Allegro, pośród których znajdują się „ONE-HOUR MEETING WITH NOVA”, „ONE-DAY MEETING WITH NOVA”, „ONE-WEEK MEETING WITH NOVA” oraz „ONE-MONTH MEETING WITH NOVA”, a także utworzonego na Google Drive formularza dla potencjalnego nabywcy. Praca powstała w kwietniu 2019 w odpowiedzi na propozycję organizatorów festiwalu KRAKERS Cracow Art Week 2019, skierowanej do wszystkich biorących udział w festiwalu artystów, a jej przedmiotem była możliwość wystawienia własnych dzieł na aukcji dzieł sztuki współczesnej, zorganizowanej przez reprezentantów KRAKERSA oraz Allegro.

Ceny wystawionych na Allegro przedmiotów (sytuacji; spotkań z „Novą”) zainspirowane były minimalną stawką wynagrodzenia za godzinę pracy w Polsce w roku 2019 (14,70 zł) oraz najdrożej sprzedanym dziełem w historii sztuki (300 mln dolarów; obraz „Nafea faa ipoipo” Paula Gaugina) i wahały się od 14,70 PLN do 147 000 mln złotych.

Celem działania jest zainicjowanie ponownego przemyslenia kategorii „kolekcjonowania” i „archiwizacji” w kontekście hybrydalnych prac artystycznych, tworzonych na granicy mediów oraz nowych gatunków dzieł i ich potencjału rynkowego.

ZAMIESZKIWANIE BIAŁEGO, wmieszkiwanie siebie (I PODRÓŻE Z BESTIĄ) | rytuał utopijny

ready-made NOVA kostium, doświadczenie, rytuał, o-powieść, 2019-2020

~eko-o-powieść~

~eko-tożsamość~

~eko-utopia~

~eko-doświadczenie~

~eko-mitologia~

Od lipca 2019 roku noszę zasadniczo jedno ubranie, kostium NOVA 0.0.0.0. Kostium miał być specjalnie zaprojektowany i uszyty, jednak został znaleziony. ZNALAZŁAM go nocą na ulicy w stolicy Serbii. Leżał porzucony przy hali targowej. Zabrałam go nie bez zwątpienia, mimo że był dokładnie tym, czym miał: biały, lśniący, płaszczki-mono, rozmiar odpowiedni. ~idealny.

Zatem zabrałam go, by potem znów go zgubić, odrzucić, odnaleźć, wreszcie przyjąć. Wewnątrz znajdowała się metka z nadrukiem: >AVON< 100 % poliester (...) Pozostała ekologia faktów. Miał to być mój dom oraz codzienny rytuał: biel białego [rączkami] oraz zamieszkiwanie-w [w-mieszkiwanie się] — oto, co wyznaczyło porządek dni, które trwały bez końca ~ w miejscach, tam, subtelnych oraz dzikich; wilgotnych.

Kostium stał się dla mnie *frzeczywistym* domem, jedynym niezmiennym artefaktem podczas nomadycznej podróży po Europie.

Podróże z bestią, Berlin-Belgrad-Kraków, 2019

Odblaski i biele, archiwum, 2019-2020

100-dniowy performance Zamieszkiwanie białego, wmieszkiwanie siebie, archiwum, 2019-2020

“Luksusem była pustka...”

Projektowi *NOVA 0.0.0.0.* towarzyszył szereg manifestacji w postaci cyklicznych lub długotrwałych performansów, a także rytuałów w życiu osobistym, codziennym. Wykonałam szereg działań, mających na celu sprawdzenie możliwości przybliżenia się do symbolicznego zera (stan idealny?) w różnych sferach życia, w tym w sferze materialnej. Tuż przed opuszczeniem kraju i udaniem się w nomadyczną podróż po Europie, dokonałam próby pożegnania *n i e p o t r z e b n y c h** rzeczy i zredukowania ich do potrzebnej mi wówczas jednej walizki. Moim celem było zredukowanie również garderoby do... jednego ubrania. Noszenie kostiumu-“uniformu”, który od czasu finisażu wystawy *Hiatus / #11011* stał się moim domem, niosło prosty przekaz: kupuj świadomie, zastanów się, czy na pewno potrzebujesz (nowej) rzeczy, jak wiele rzeczy / ubrań naprawdę potrzebujesz, jaka jest funkcja noszenia odzieży i czy codzienna / częsta zmiana ubioru jest niepisanym wymogiem społecznym; dalej, czy jesteśmy świadomi szerszego kontekstu naszych codziennych, pozornie błahych, decyzji konsumpcyjnych, w tym ich konse-

kwencji dla środowiska (przemysł odzieżowy jest na drugim miejscu w rankingu branż najbardziej zanieczyszczających środowisko naturalne), jakie znaczenie performatywne ma ciągle pojawianie się w tym samym ubraniu-uniformie?

Noszenie jednego, **b i a ł e g o**, kostiumu i chęć zachowania go w jego idealnej, nienaruszonej formie (bieli), zmusiło mnie do opracowania strategii jego codziennej pielęgnacji, stało się także polem codziennego ćwiczenia: praktykowania uważności.

*SPIS NIEPOTRZEBNYCH RZECZY:

https://issuu.com/nova0000/docs/spis_rzeczy

11111 | choreografia aleatoryczna

doświadczenie, sytuacja ready-made, choreografia, skok, 2019

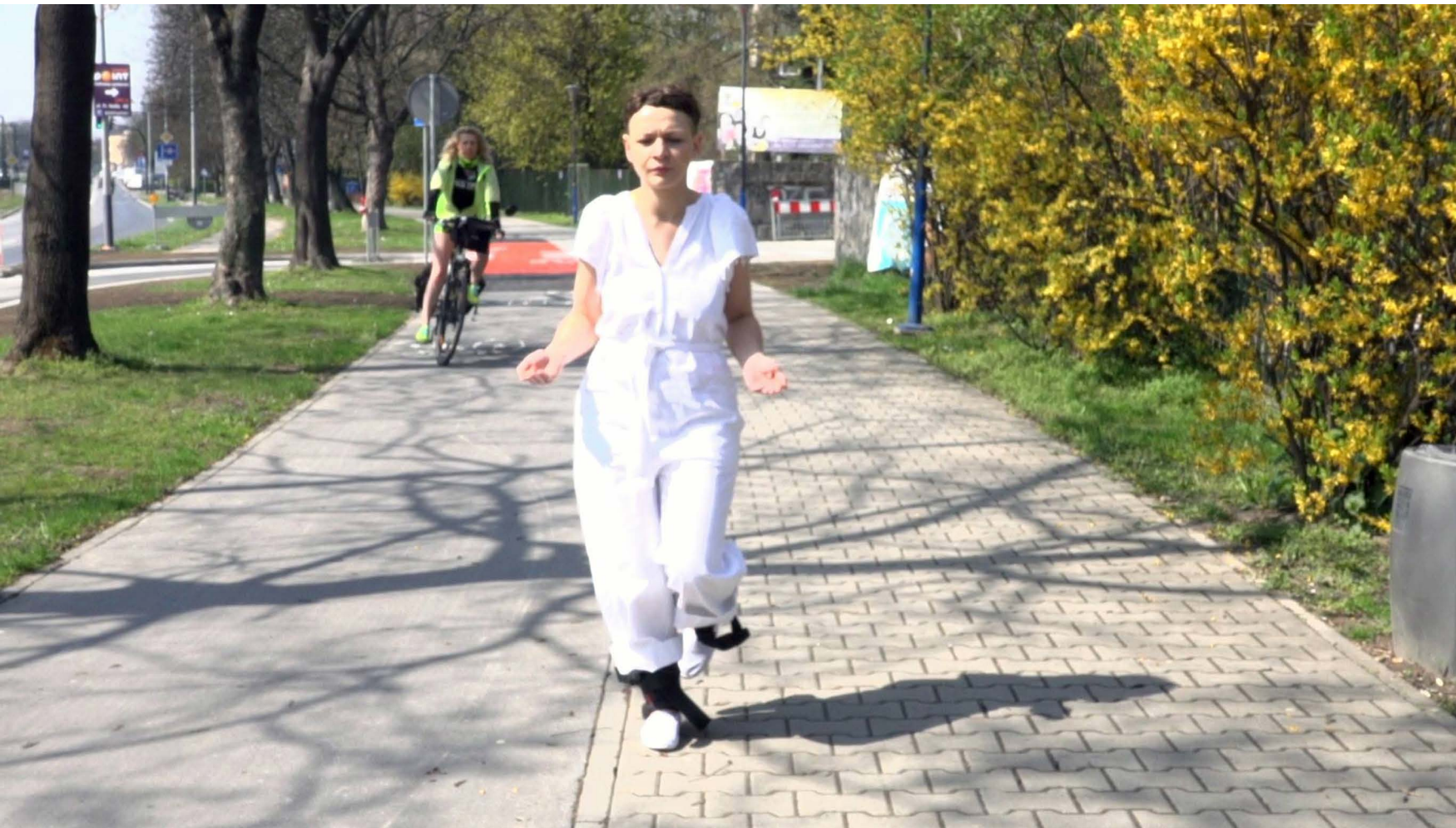
„Ten, kto wskakuje w pustkę, nie jest winien żadnego wyjaśnienia” *

*Godard o Kleinie

Cracow ART week KRAKERS 2019 „SKOK”

<https://vimeo.com/396152478>

11111, performance, Cracow Art Week Krakers, Kraków 2019

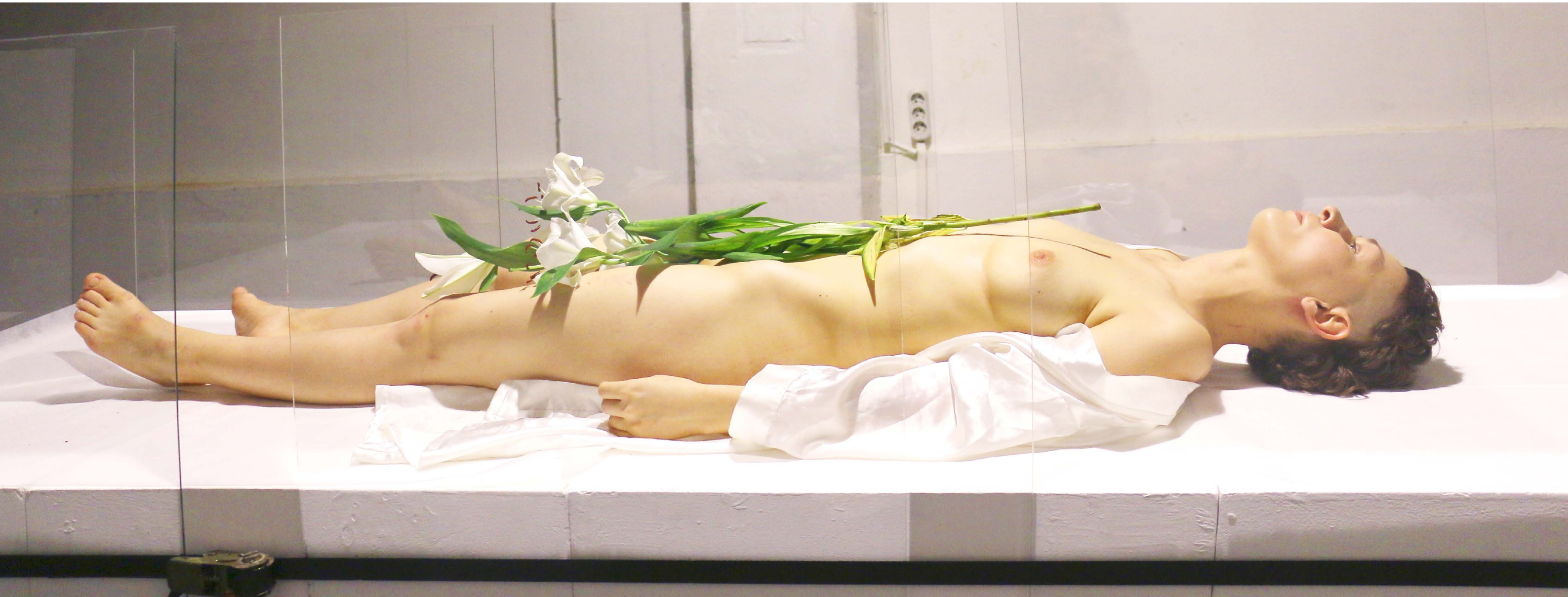
11111. 11110. 11109. 11108. 11107. 11106. 11105... do tyłu. Stopa za stopą. W skupieniu. Ubrana na biało. Kobieta pokonuje dystans 11111 stóp w czasie 30 minut. Tyle dzieli ją od kosza, który wyniesie ją w górę na 90 metrów... SKOK. (...) Kobieta przez chwilę jest małym punktem próbującym zapanować nad ciałem. Udaje się jej to tylko czasem. Szarpnięcia są mocne i wprowadzają jej ciało w dziwny nieskoordynowany taniec. Ręce, głowa, tułów w momentach szarpnięć lecą w różne strony. Jedynie nogi, przywiązane do liny, poruszają się zgodnie, lecz ociężale. Wszystko dzieje się w powietrzu, na tle błękitnego bezchmurnego nieba. Powoli taniec ciała się uspokaja, a kobieta dotyka ziemi.

MARIUSZ SOŁTYSIK, Wiadomości ASP 2019

HIATUS | 11011

instalacja site-specific, 2019

Hiaatus, archiwum, 2019

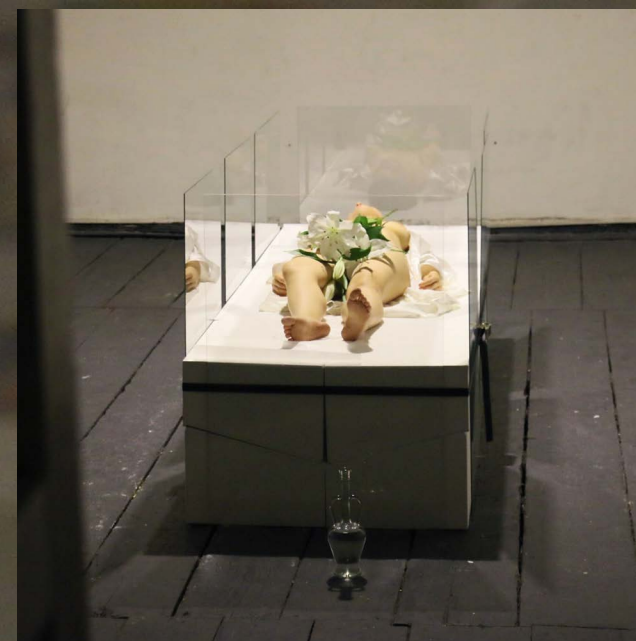
Maria Nova's ongoing art project explores body representation in a process of identity transformation in self-created character NOVA 0.0.0.0. The project started by the act of legally changing her last name to Nova and by this act of dis-identification challenging institutional practices for care and governance of her body. Meaning produced this way is inherently political. These self-reflections are interwoven with contemplation on the ethereal and fragile nature of self-identity, that can be seen as something fluid and sensitive to changes, placed on a body as a limitation of theorising

of itself. The act has given the artist an opportunity to develop theoretical tools to rethink (own body), corporeity. Teresa Macri noted, "These alterations, that the body meets, oust its identity and redefine a mutant subjectivity" (*The Postorganic body*, 1996.), and perhaps moving away from human condition and getting closer to the essence of existence.

MARIJA KADELBURG,
kuratorka

Hiaatus, archiwum, 2019

Hiaatus, archiwum, 2019

Hiatus to projekt site-specific, prezentowany w formie wystawy indywidualnej. Narracja rozdzielona została tu na trzy przestrzenie / pokoje. W pierwszym prezentowałam archiwum projektu NOVA 0.0.0.0, w drugim instalację oraz performance pt. *Hiatus*, zaś trzeci, mój tymczasowy dom, był przestrzenią tworzenia: na 11011 minut (7,5 dnia) zamieszkałam przestrzeń galerii, by przez cały okres trwania projektu nie opuszczać miejsca i na zasadzie procesu tworzyć pracę. Traktując czas rzeczywisty jako laboratorium, również laboratorium kształtowania postaci, przyjąłam kilka konkretnych, restrykcyjnych zasad, które sprawiły, że było to również doświadczenie transformacji - zdecydowałam, że przez ten czas nie spożywam posiłków i przyjmuję wyłącznie wodę. Z wyjątkiem godzin otwarcia galerii, podczas których samodzielnie oprowadzałam po wystawie, był to również czas odosobnienia. Przez resztę czasu można było obserwować proces przez szyby galerii, a po zamknięciu, codziennie o 21, w zbudowanym przez siebie częściowo szklanym obiekcie, wykonywałam rytualny performance *Hiatus*, który można było oglądać przez okna.

„Wybrany przez artystkę materiał, szkło, służy nie tyle >eksponowaniu< (ciała/podmiotu/ego/siebie/”ja”), ale symbolizować ma, lub ściślej, stanowi przestrzeń eksperymentu. Oto żywe laboratorium, dzieje się: coś jest tu hodowane: coś zanika, coś się tworzy.”

OSTAVINSKA GALLERY, przygotowania do performance *Hiatus*

Kostium NOVA 0.0.0.0., archiwum 2019

And in an instance all words perish...

And in an instance all words perish...

Hiatus, OSTAVINSKA GALLERY , 2019

And in an instance all words perish...

nadruk na ścianie,
część instalacji *Hiatus* / #11011

Opowieści nie/widzialne: o tym, jak zostałam moją matką | 11111 + 111 + 11

raw mother art 2.0, 2020

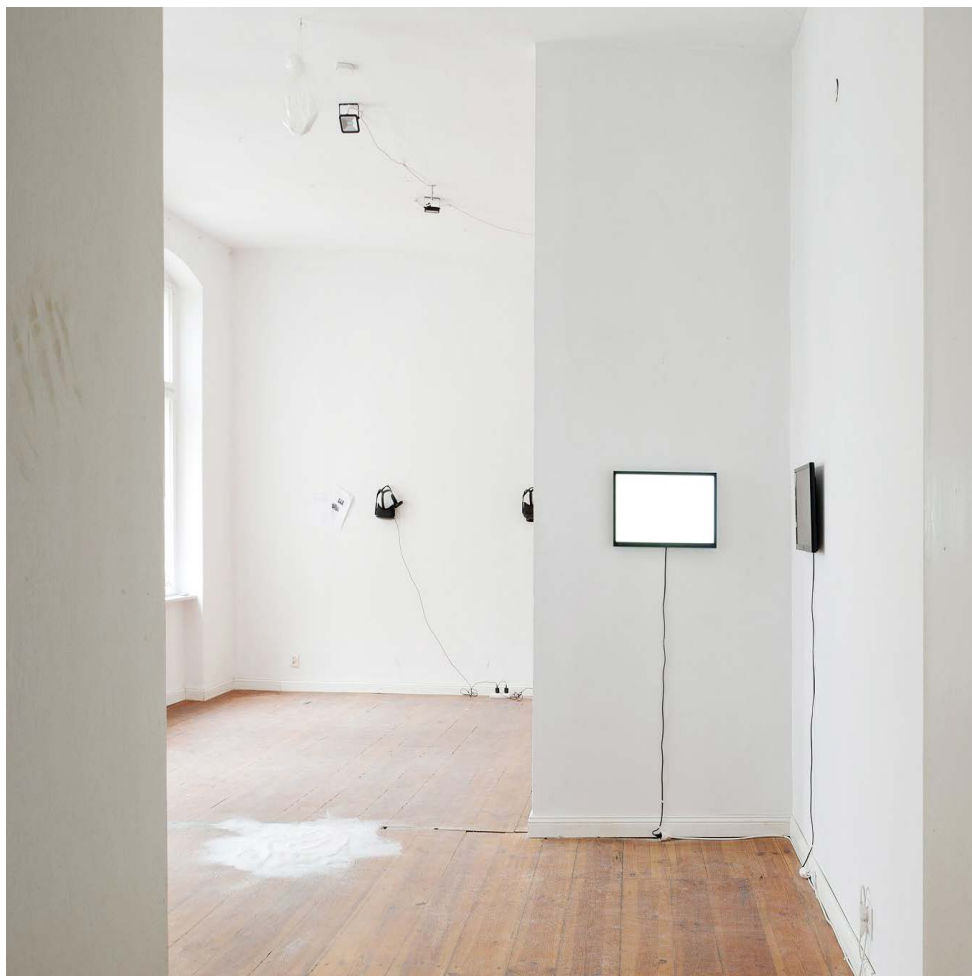
/5 monitorów, projektor, 4,5 kg cukru, tekst/

Podobnie jak w *Blue* Dereka Jarmana, pięć filmów wideo, które składają się na instalację, wypełnia jeden kolor: biel; biały oraz głos narratorki. *Opowieści...* to podróż do miejsc, jakich ludzka pamięć nie sięga, miejsc „czułych i wilgotnych”: łona, matki. Powieszone na ścianach ekrany, błyszcząc różnymi odcieniami bieli, prowadzą swoisty dialog — ze sobą, z patrzącym, z matką; stanowią próbę rozliczenia czy podsumowania relacji matki i córki z bardzo osobistej, intymnej perspektywy autorki.

<https://vimeo.com/474467624>

widok wystawy *Połączenie*, Galeria OS17, Szczecin, 2020

widok wystawy *Połączenie*,
Galeria OS17, Szczecin 2020

(krótki mit o narodzinach: ciało węża: ʙ)

Więc, urodziłam się. Bezwstydnie, pokonawszy armie wrogów.
Droga do bycia mym kształtem była długa i obfita: to podskórnice
pewne: cielesne.

Przepoczwarzałam się powoli, był 27 maja 1989 roku, późne
popołudnie (godzina siedemnasta). Przedzieram się przez błonę
matki za pomocą falistych ruchów ciała: nie potrafię chodzić, nie
znam języków, kolorów. W miejscu, w którym się znajduję jest
jasno, to czyste światło, nic nie widzę, zaczynam pełzać... prze-
suwam się, wślizguję w szczelinę: oto jestem, istnieję, jestem
wężem.

Moje ciało jest podłużne, kręte, rozciągliwe, wiotkie, miękkie,
twarde, śliskie, powabne – jestem wężem __ ziemi.

fragment autobiografii

11111 birth/day

wydarzenie autobiograficzne, 2019

1 1 1 1 1
birth/day

and the first day of my new identity

Śmiszek - (MMM) Maria Monika Matylida
Maria Marianowna [Marianowna] - MARIA NOVA
NOVA 0.0.0.0 | work-in-progress - No. 1 ~ Yōu 優

Galeria Pamoja, 11111 birth/day,
28 października 2019, Kraków

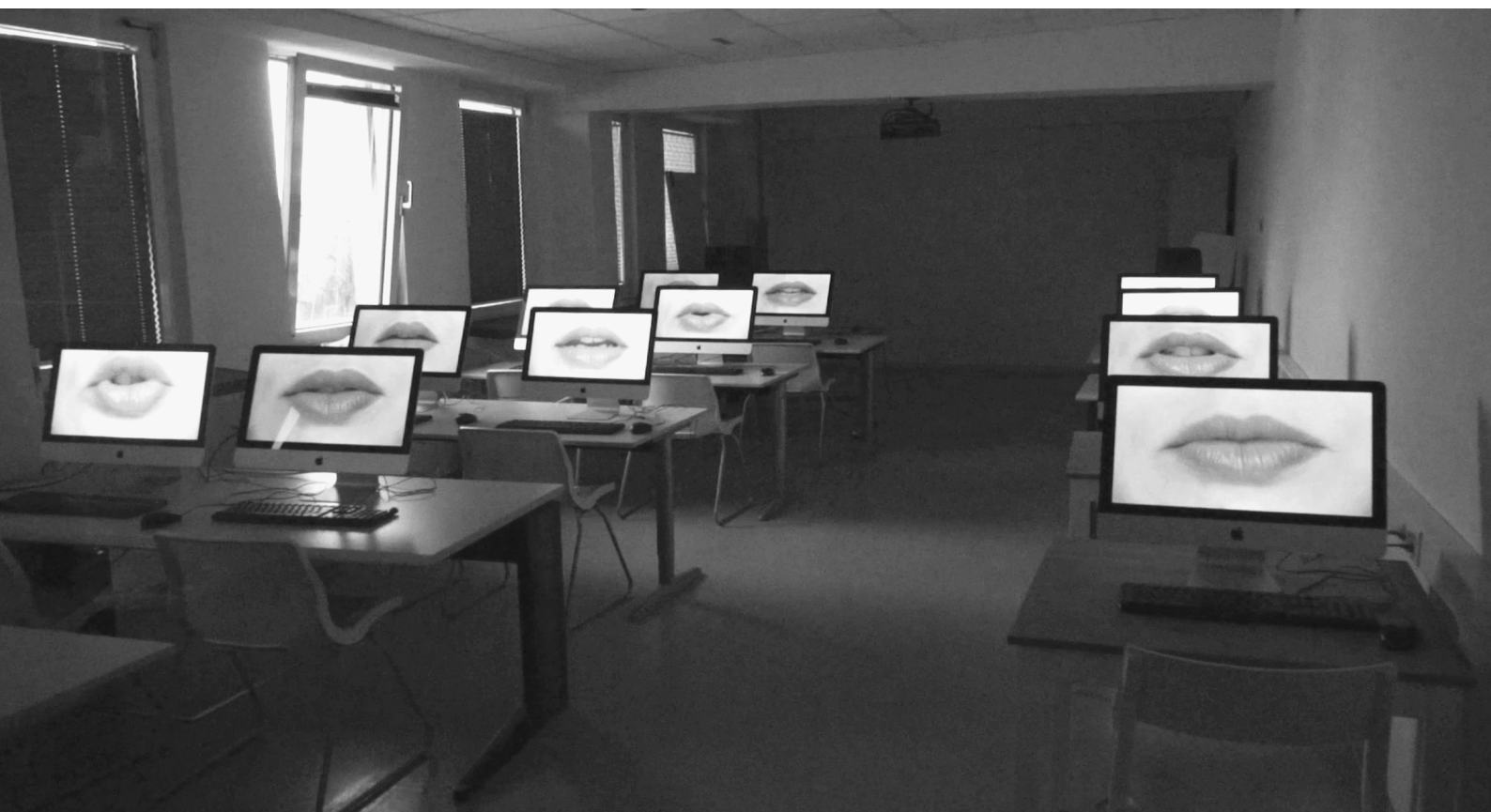
ŚLUB 0

wideoinstalacja

/wideo 3'03", 12 monitorów/

Ślub 0, kadr wideo

wideoinstalacja, archiwum 2018
<https://vimeo.com/343936148>

Ślub 0 to manifest, obietnica dana Patrzącemu, a wcześniej — Sobie (obietanie miłości i wierności). To także próba opuszczenia języka: wyjście poza język, znaczenie, (nie)możliwość. Usta, wypowiadające fragment przysięgi małżeńskiej, jaką składa się podczas ceremonii zaślubin w polskich Urzędach Stanu Cywilnego „ślubuję ci miłość, wierność, uczciwość oraz że cię nie opuszczę aż do śmierci”, stały się własnością obrazu, ponieważ ten, pozbawiony dźwięku, pozbawia słowa treści. Czy obietnica jako taka, jako byt językowy, jest możliwa? Czy w obietnicę, zwłaszcza tak trudno definiowalnych, abstrakcyjnych pojęć, jakimi są miłość czy wierność niemożliwość nie jest już z góry wpisana? Słowa zamieniają się w bezdźwięczną mantrę. Pozostaje wyłącznie ruch ust, choreografia warg mówiących słowa (jakieś słowa), które — wyłączone z rzeczywistości językowej (dźwiękowej) — nie mają żadnego znaczenia.

Tematem poruszonym w pracy jest konflikt między „performatywnością” (sprawczością), a konwencjonalnością języka, a inspirację stanowi teoria performatywnych aktów mowy autorstwa Johna L. Austina (oraz rzeczywistość).

Zgodnie z nią istnieją akty mowy, mające moc zmiany rzeczywistości. W rozprawach Austina, najczęściej używanym przez niego przykładem są słowa przysięgi małżeńskiej, które — zgodnie z jego argumentacją — wypowiedane w określonych okolicznościach mają moc sprawczą (ustanowienie rzeczywistości poprzez słowo): dwie osoby, na mocy słów, stają się np. mężem i żoną („czynię was mężem i żoną”). Z drugiej strony, zawarta w języku obietnica ma charakter wyłącznie konwencjonalny / symboliczny.

DOTYCHCZASOWE PREZENTACJE:

Galeria Opcja
 Galeria Bunkier Sztuki
 Galeria ASP w Łodzi

There is not enough signs to explain...

książka, rzeźba, obiekt, 2019

111-metrowa książka

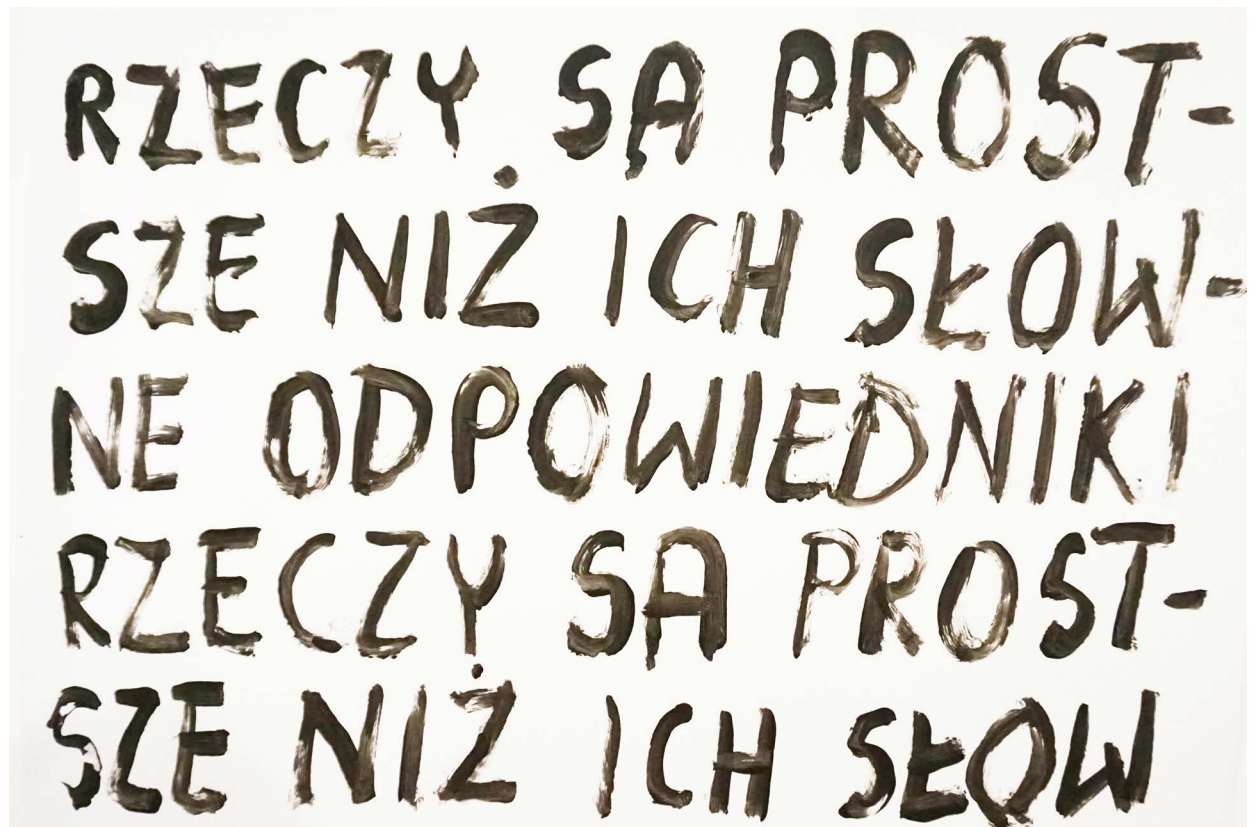

Pracownia Projektowania Książki, Uniwersytet Sztuki w w Belgradzie, 2019

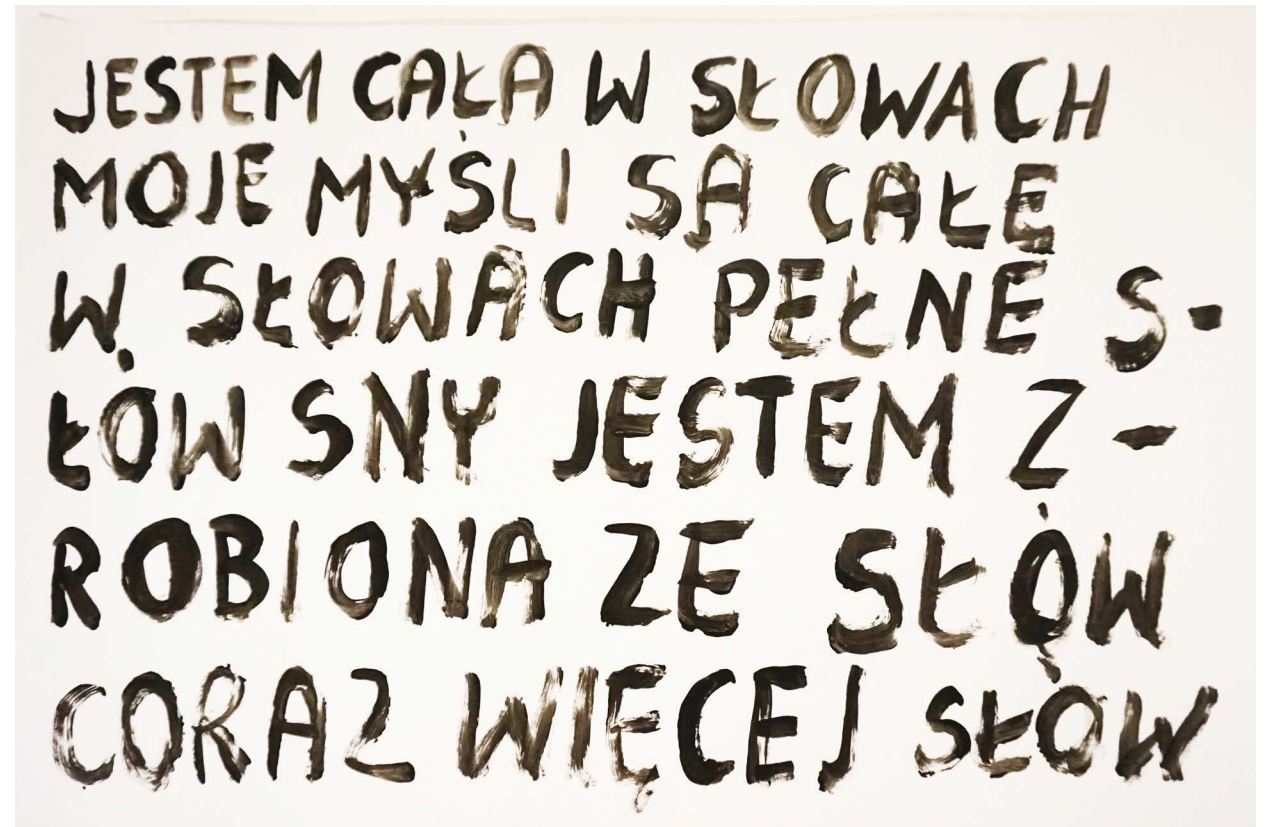
This is my white home, this white sheet

cykl poezji wizualnej, 2018

RZECZY. SA PROST-
SZE NIZ ICH SŁOW-
NE ODPOWIEDNIKI
RZECZY SA PROST-
SZE NIZ ICH SŁOW

Rzeczy są prostsze, niż ich słowne odpowiedniki, akryl na papierze 100x60

JESTEM CAŁA W SŁOWACH
MOJE MYŚLI SA CAŁE
W. SŁOWACH PEŁNE S-
ŁOW SNY JESTEM Z-
ROBIONA ZE SŁÓW
CORAZ WIĘCEJ SŁÓW

Jestem cała w słowach, akryl na papierze, 100x60

NIE PAMIĘTAM
KIM
BYŁAM

ZAPOMNIAŁAM
KIM
JESTEM

https://issuu.com/nova0000/docs/maria_20nova_2c_20solilokwium_201

ZAPOMNIAŁAM
KIM
CHCĘ ZOSTAĆ

OKAZAŁO SIĘ
ŻE NIE JESTEM
TĄ OSOBĄ

*Solilokwium. #próby ingerencji w podmiot #tożsamość jako medium
#wokół eksperymentu NOVA 0.0.0.0. - teksty towarzyszące projektowi NOVA 0.0.0.0.*

♦ **NIE WYSPA NIE**
1001 OKRĄŻEŃ KSIĘŻYCA WOKÓŁ WŁASNEJ OSI

12 PAŹDZIERNIKA 2016 - 5 KWIETNIA 2018

PASJA, wejście do pięknej, srebrnej rzeki

doświadczenie, ekstaza, performance dokamerowy, 2016

/video 1'06/

kadry wideo

TRYPTYK

performance site-specific, zdarzenie, seans, 2017

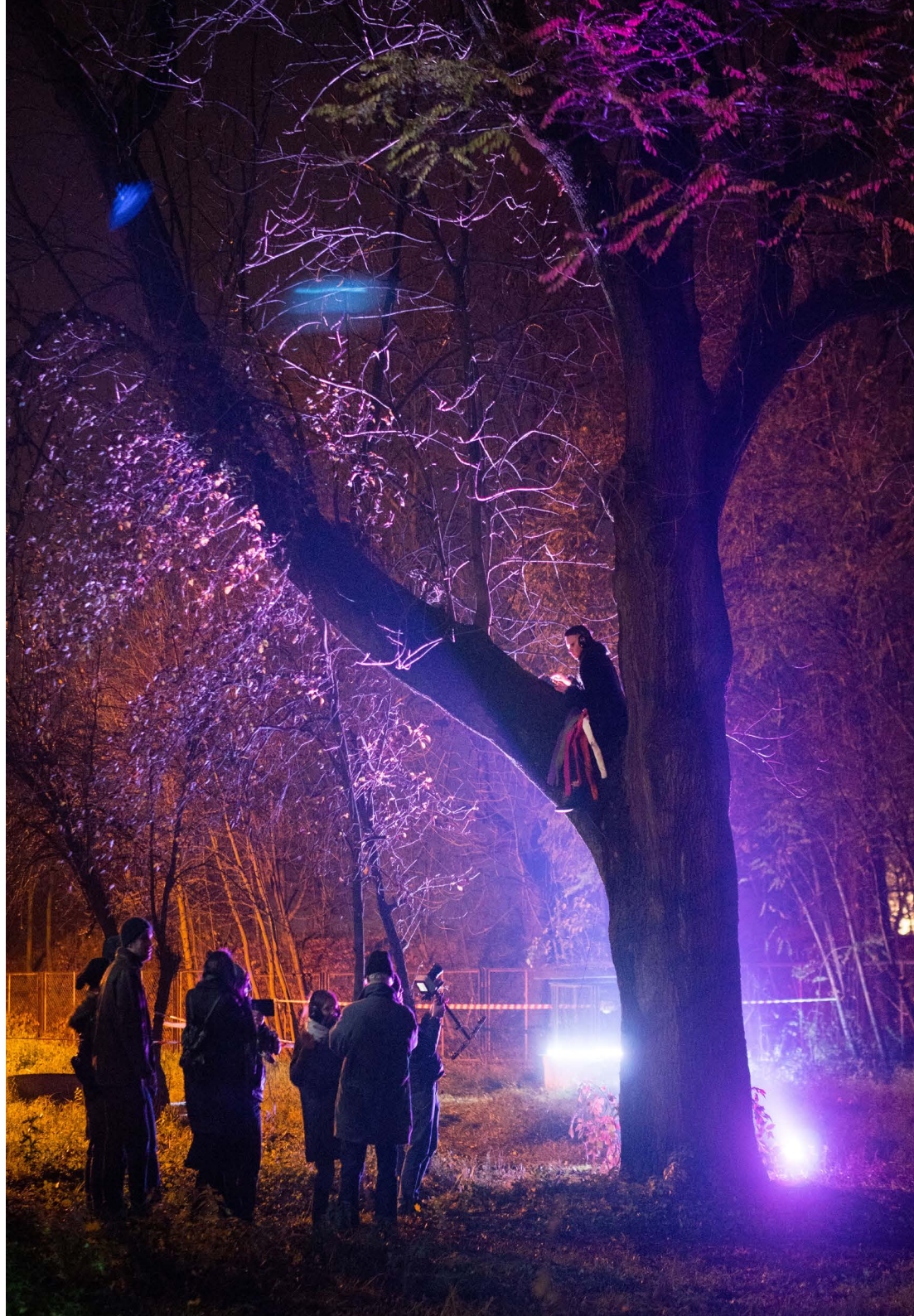
/dokumentacja wideo 3'12"/

TRYPTYK to praca składająca się z trzech zdarzeń, spośród których pierwsze odbywa się pod ziemią (na dnie studni) – fromUNDER, drugie nad ziemią lub na wzniesieniu – UP(!), trzecie na granicy powierzchni ziemi – inBETWEEN.

TRYPTYK stanowi dyskurs z czasoprzestrzenią (przeszłość, potencjalność, między, pion, poziom) oraz żywiołami, w tym „żywiołem” medium, w jakim jest zawarte. Jest z jednej strony osobistą podróżą, z drugiej autotematyczną refleksją, bo inicjacja jaka się dokonuje, dotyczy działania samego w sobie: jest ono swoim własnym pogrzebem – pogrzebem performance, który trwa.

EKO-TECHNO-ARTMOBIL, 2017
Park Bednarskiego Kraków

Część trzecia UP(!)
<https://vimeo.com/262376775>

Performance w kształcie znanym, obłaskawionym (autorka wprost odtwarza gesty innych performerów, klasyków sztuki performance, m. in. Zbigniewa Warpechowskiego, Jerzego Beresia, Mariny Abramović lub nawiązuje do nich) vs. działanie bezkształtne, aleatoryczne, niezaplanowane, lecz „żywiotowe”, wykonane z intencją inicjacji i energią początku *jako* performance. Druga część pracy (UP!) to zdarzenie aleatoryczne, pomyślane jako akt inicjacji czegoś w procesie, bez konkretnego kształtu, a tym samym zawierającego pełną potencjalność.

DOTYCHCZASOWE PREZENTACJE:

Czasopismo Grupa Multimedia
Hevre Kraków

ŚLUB 0

performance, rytuał, seans, 2018

/dokumentacja wideo 5'18"/

Ślub 0, archiwum, 2018

<https://vimeo.com/346227966>

Pasma inicjacyjno-rytualnych zdarzeń „melodramatycznych” /?/, zainspirowanych niemożliwością słów — w tym wypadku słów „przysięgi małżeńskiej”, niepowodzeniem teorii performatywnych aktów mowy Johna L. Austina oraz historią wystawiania siebie (w historii sztuki) oraz umotywowanych (1) obietnicą złożoną we śnie Alejandro Jodorowsky'emu, (2) nieustającą miłością do Marcela Duchampa, (3) chęcią porzucenia dotychczasowego wizerunku na rzecz stworzenia Novej-tożsamości.

1.

Wśród Lolo (jednej z mniejszości w Chinach Południowych, która utrzymuje dobre stosunki głównie z Tybetańczykami) opowiada się legendę na temat początku świata — były dwie kury: biała i czarna. Każda z nich zniosła dziewięć jaj, z których powstały źli i dobrzy ludzie.

2.

„To była wielka fiesta, uroczystość, podczas której siły ciemności uwolniły się z potrzasku, aby walczyć z siłami światła. Na polu bitwy stanęły na przeciw siebie anioły i bestie. (...) miałem świadomość, że podążam w kierunku śmierci, że będzie to rytuał przemiany”.

Jodorovsky

instalacja *To są Twoje myśli o mnie* (dedykowana Marcelowi Duchampowi)
pisać „Uwielbiam, gdy na mnie patrzysz”, archiwum, 2018

CRACOW ART WEEK KRAKERS 2019, Ślub 0

AUTOPORTRET RODZINNY NA ZEWNĄTRZ

wideo, seans, doświadczenie, o-powieść, instalacja, 2018

Autoportret rodzinny na zewnątrz, kadry wideo

Film przedstawia serię scen rodzajowych z życia międzygatunkowej rodziny. Jej członkowie i członkinie, to, oprócz autorki pracy, kotka Lumière, dwa koguty: Felicjan i Supernova oraz fikus benjamin. Film jest próbą rejestracji wzajemnych relacji, zależności i powiązań — dominacji, mechanizmów władzy i kontroli — we współczesnej

nieheteronormatywnej /?/ rodzinie z perspektywy od zewnątrz. Tytuł filmu jest paralełą tytułu znanego dzieła Luchino Viscontiego „Portret rodzinny we wnętrzu”, jednak historia rodziny z „Autoportretu...” (*Nova rodzina*) wykracza poza opowieść zaprezentowaną w obrazie, stanowiąc rzeczywiste doświadczenie, nie jedynie filmową aranżację.

<https://vimeo.com/343452832>

Praca prezentowana jako wideo instalacja
z udziałem wszystkich żywych osobników oraz artefaktów
Cracow Gallery Week 2018.

PIEŚŃ | trailer nieistniejącego filmu

film-performance, 4'04, 2018

PIEŚŃ I trailer nieistniejącego filmu, archiwum 2018
<https://vimeo.com/342162056>

Eksperymentalny projekt filmowy z pogranicza performance, video art, reality experience. Film zrealizowany został w oparciu o scenariusz pt. *Pieśń*, który stanowi hybrydę gatunkową, oscylując między poematem, kolażem literackim i dramatem filmowym. Składają się na niego dialogi, prowadzone przez parę bliskich sobie osób, KOBIETĘ i MĘŻCZYZNĘ, których rozmowa wymyka się poza ich relację: zwracają się do samych siebie, do kamery (kamery-widza), do wnętrza medium. W filmie relacja ta staje się wielokierunkowa, ponieważ do udziału w projekcie zaproszone zostały rzeczywiste postaci życia autorki, osoby, z którymi ma lub miała bliski kontakt: byli partnerzy, miłości, przyjaciele, kochankowie z przyszłości lub — w wypadku ich nieobecności — pamiątki po nich, tworząc fuzję pierwiastka męskości, erotyzmu, języków. Projekt *Pieśń* jest zatem eksperymentem zarówno formalnym, jak i emocjonalnym, a jednocześnie próbą podjęcia dialogu ze stereotypami, dotyczącymi sposobów budowania i trwania relacji oraz społecznych ról i przyzwoleń z tym związanych, ujmowanych jako #męskie i #kobiece. Jest utopijną próbą wyjścia poza język, w stronę doświadczenia. Jest dokumentem o współczesności: o miłości, o niemożliwości miłości, o

niemożliwościach języka: o samotności w wielokierunkowym systemie miłosno-językowych gier i zdarzeń.

DOTYCHCZASOWE PREZENTACJE:

Galeria Bunkier Sztuki

Pamoja Księgarnia/Wystawa

<https://vimeo.com/342162056>

O

wideoopowieść, instalacja, 2016

Tytuł filmu oraz instalacji to koło, znak graficzny koła. Jest to praca w procesie: forma manifestu, początku wypowiedzi. Proponuję w niej — zamiast wymyślania historii — doświadczenie, razem z wszystkim, co ze sobą niesie: przyjemnością, ekscytacją, nudą. Jest to tym samym próba uwolnienia opowieści spod jarzma narracji.

Przejdzie od słowa i od obrazu jako możliwych narzędzi opowiadania historii do doświadczenia struktury historii, która się wydarza, trwa (doświadczenie); której koniec jest jednocześnie początkiem czegoś, co się zaczyna.

O, kadry wideo

<https://vimeo.com/345164182>

„O” Marii Śmiszek powstało wbrew wszystkim deklaracjom końca, na przekór podjętym w ostatnim wieku dyskursom krańcowości: historii, filozofii, sztuki, a nawet człowieka. „O” powstaje nie bacząc na piętrzące się góry historii. Idzie w stronę tego zmierzchania.

„Historia tworzy się”, mówi głos tej pracy. Historia, jaką tutaj poznajemy, nie ma i nigdy nie pojmie swojego końca, i właśnie w tym sensie jest nieskończona (zapętlona jak głos) i jako taka wymykająca się poznaniu (podmywanemu przez nowe doznania).

Mamy tu do czynienia ze szczególnym rodzajem instalacji specyfiki miejsca (site-specific): trawa wyścielająca podłogę galerii sprawia, że doświadczamy tej przestrzeni – pustej, o białych ścianach – inaczej niż dotychczas. To, co pod nogami, zdeptane i przygnięcione, nagle staje się warunkiem doświadczenia. Odsłania, jako przedmiot historii, swoją skomplikowaną warstwową strukturę, dosłownie podłogę, miejsce rodzenia się historii tworzonej hic et nunc, nigdy kiedy indziej. Historii żyjącej własnym życiem, obywatelującym się bez narracji, które zatrzymują to wiecznotrwałe koło, pulsowanie, zapętlenie.

Sama figura zapętlenia, ujawniona w tytule, wyraża tęsknotę za obecnością, za pełnią, za stanem bez-braku; w tym stanie nie trzeba niczego więcej rozwiązywać ani rozumieć, gdyż wszystko jest rozwiązane i doskonale pojęte. Z drugiej strony moglibyśmy powiedzieć: to zero. Albo wejście. Prowadzące do źródła dającego życie doświadczenia. Jego pragnienie, brak, napędza koło historii. O-powieść.

Czym jest o-powieść? Opowieścią, która nie ma końca, a więc nie może się powieść? Zatacza koło, czyli przegrywa? A może zaskakując nas („o!”), wytrąca z kolein form narracyjnych? Maria Śmiszek ironizuje na temat wielkich narracji historycznych, po których zostają – armie już przeszły, armie jeszcze nadejdą – jedynie wydeptane pola, góry i martwe ciała. Historia jest tutaj, zaczyna się u stóp, czeka u progu. „Wejdz.”

MACIEJ TOPOLSKI

O, kadr wideo

GALERIA OPCJA, widok instalacji
<https://vimeo.com/345164182>

rejestracja /transmisja wideo w czasie rzeczywistym,
 archiwum, 2016

UMIEJSCOWIENIE

seria fotografii, 2017

I DON'T HAVE ANY TIME

– sitting piece

long durational performance, 12 h, 2018

THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME
THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME THE TIME:
I am happening in the time as a movement or a movement-view:
sitting piece.

ONLINE PERFORMANCE ART FESTIVAL, Kraków 2018

I don't have any time to lose to statyczne działanie, polegające na spędzeniu dwunastu godzin w pozycji siedzącej w fotelu. To swoista „medytacja dokamerowa” w pomieszczeniu, w którym jedyną drugą <tożsamością> jest kamera streamująca obraz na żywo do sieci. Działanie / brak działania, stanowi próbę ujarzmnienia ciała, umysłu, kamery.

W trakcie wykonywania działania wydarzyła się rzecz nieoczekiwana i niezwykła. Wiszący na ścianie zegar, nastawiony na godzinę 12, którego godzinowa wskazówka miała dokonać jednego pełnego okrążenia, „zatrzymał się”. O godzinie 12.12 stanęły jego minutowa i godzinowa wskazówka. Przez całe dwanaście godzin poruszała się wyłącznie wskazówka sekundowa: mimo pozornego ruchu, zegar wskazywał ciągle godzinę 12.12.

BREATHLESS

performance, akcja, 2017

W kraju, w którym mieszkam, trudno oddychać. W mieście, w którym mieszkam, trudno oddychać. Ludzie zamieniają się w „smoki” (w języku polskim słowo „smog” jest bardzo podobne do słowa „smok”). Akcja poświęcona jest problemowi zanieczyszczenia powietrza w Krakowie / Polsce i poważnym konsekwencjom zdrowotnym / społecznym z niego płynących.

Breathless, VI ONLINE PERFORMANCE ART FESTIVAL

Breathless, achiwum 2017

Breathless, akcja w przestrzeni publicznej

Most Dębnicki / Bulwary Wiślane, Kraków 2017, archiwum

MIEJSCE NA TWOJĄ REKLAMĘ

video performance, 2016

MIEJSCE

Ciało konsumpcyjne, ciało wprężone w miejskie procesy hiperinformacyjne. Nadprodukcja słów, obrazów, znaczeń, druków ulotnych, nadpisanie. Rzeźby z billboardów, ciało, ciało-palimpsest informacji naddanych.

NA TWOJĄ

Miejsce na Twoją reklamę, archiwum, 2016

Miejsce na Twoją reklamę, kadry wideo

SUNDAY WALKINGS WITH FELA

performance, doświadczenie, akcja w przestrzeni publicznej,
ekskluzywna sztuka ekologiczna, 2017

/dokumentacja 2'06"/

Spacer z kurą Felcją
<https://vimeo.com/344630143>

Felicja, znaczy „szczęśliwa, łaskawa”; tutaj: ta, która nie wylądowała w rosole (w Polsce obowiązkowe danie w ramach niedzielnego obiadu), czego manifestem stały się niedzielne spacer po krakowskiej starówce. Ceną ocalenia życia było zaadoptowanie się w warunkach nietypowych, Fela zamieszkała w przestrzeni jednej z krakowskich kamienic przy ulicy Lea, wraz ze mną, MT, kotką Lumière i kilkoma roślinami, w tym dwoma fikusami, gdzie w kuchni, przy balkonie, został jej urządzony drewniany kurnik.

Spacer z Felcją oraz fakt dzielenia przestrzeni życiowej wzbudziły wiele emocji. Najbardziej krytycznym (newralgicznym) punktem okazały się okolice McDonalda na ulicy Szewskiej (...) Nasze przechadzki okazały się druzgocące.

Apendyks:

Okres krakowski Feli zakończył się rozdzieleniem wszystkich domowników (zgodnie z symboliką chińską czarna kura ma za zadanie odstraszyć złe duchy): Felicja trafiła do ogrodu działkowego Ojca, gdzie do czasu zniknięcia, wiodła — jeśli nie „szczęśliwe”, to z pewnością — frywolne życie, niosąc bardzo ekskluzywne ekologiczne jaja. Sama natomiast, tak się składa, zamieszkałam na ulicy Felicjanek 1.

POKAZ DOKUMENTACJI:

Galeria Pauza, 2017

Sunday walkings, Kraków 2017, kadry wideo

Kura Felicja w domu przy ulicy Lea 36 a., Kraków 2016

PROJEKT ULICA FELICJANEK

akcja w przestrzeni społecznej, 2018

Spotkanie Sąsiadów przy kawie II, Cafe Massolit

Równolegle z początkiem marca 2017 zamieszkałam przy ulicy Felicjanek 1, który to adres okazał się moją trzynastą lokalizacją w Krakowie. W obliczu kolejnej zmiany miejsca zamieszkania oraz zmian w życiu osobistym, postanowiłam eksplorować temat poczucia obcości w swoim mieście. PROJEKT ULICA FELICJANEK przedsięwzięłam w imię utopijnej (?) idei stworzenia lokalnej społeczności w centrum miasta na ulicy Felicjanek, która dla wielu jej mieszkańców (turyści, studenci zagraniczni, rezydenci) jest miejscem przejściowym, przestrzenią nomady, ale dla wielu miejscem zamieszkiwanym od lat, z pokolenia na pokolenie. Zamieszkujący sąsiadujące ze sobą domy mieszkańcy pozostają sobie obcymi pomimo dzielenia "wspólnego podwórka".

Ulica Felicjanek, Śniadanie na trawie, happening, 2017

Projekt Ulica Felicianek, archiwum, 2017

Ulica Felicianek, Śniadanie na trawie, happening w przestrzeni publicznej, archiwum, 2017

I AM U.

performance 24-godzinny, instalacja, 2017

Działanie 24-godzinne, w ramach którego odczytuję treść „Ulissesa” Jamesa Joyce’a niejako w sposób „mechaniczny”, pozajęzykowy, traktując podjęte wyzwanie jako pewnego rodzaju fizyczny, <sportowy> wyczyn.

Działanie odbywa się w dniu rocznicy akcji powieści, 16 czerwca 2017. Z odczytanych stron książki tworzy się instalacja, na którą składają się wyrwane z niej karty powieści, zaś po zakończeniu działania pozostaje artefakt w postaci książki bez początku; do połowy pustej.

Galeria Potencja, performance-rzeźba
<https://vimeo.com/476105781>

I am U., Galeria Potencja, dokumentacja

24-godzinne czytanie treści „Ulissesa” Jamesa Joyca

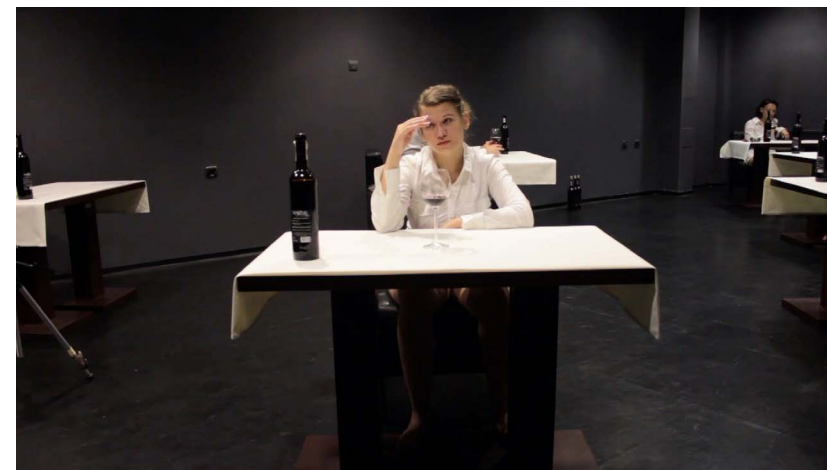

PRZEMIENIENIE

instalacja performatywna, choreografia, 2016

Przemienienie, widok instalacji

Przemienienie, kadry wideo, AST Kraków 2016

PRZEMIENIENIE II

performance dokamerowy, choreografia, 2017

DOTYCHCZASOWE PREZENTACJE:

Kawiarnia Literacka, Kraków 2018

<https://vimeo.com/300569319>

Przemienienie II, kadr wideo

TE DNI NIE DAWAŁY NAM SPOKOJU: AMARANT, AMARANTO, AMARANTHUS

wideo, rytuał, tekst, 2017-2019

I było to mięso Polską
(...)
więc
wyciągnęłam sobie tę
Polskę:
z żołądka

1.

Inspiracją do powstania pracy było doświadczenie z lata 2017 roku w moim tymczasowym miejscu pracy na niemieckiej wyspie Rügen. W dniu zwanym „Schnitzeltag” można było za symboliczne „siedem pięćdziesiąt” zjeść ogromnego sznycla – 400 gram mięsa wraz z ziemniakami i mizerią, co zwiększało liczbę klientów restauracji niemal pięciokrotnie.

2.

Jakość serwowanych w restauracji produktów była jednak wątpliwa. Strategią miejsca stosowaną w celu uzyskania jak największego dochodu było sprzedawanie tzw. półproduktów, dań często wysoce przetworzonych, z dużą ilością dodatków chemicznych i wzmacniaczy smaku, często tłustych i głównie mięsnych. Po raz pierwszy spotkałam się tam z jajecznicą z kartonu. Również po raz pierwszy spotkałam tam odcienie nacjonalizmu, wymierzanego w stronę pracowników różnego pochodzenia: zostali pozbawieni imion, mieli narodowość. Natomiast pośród klientów lokalu znaczący procent stanowiły osoby z problemem otyłości.

3.

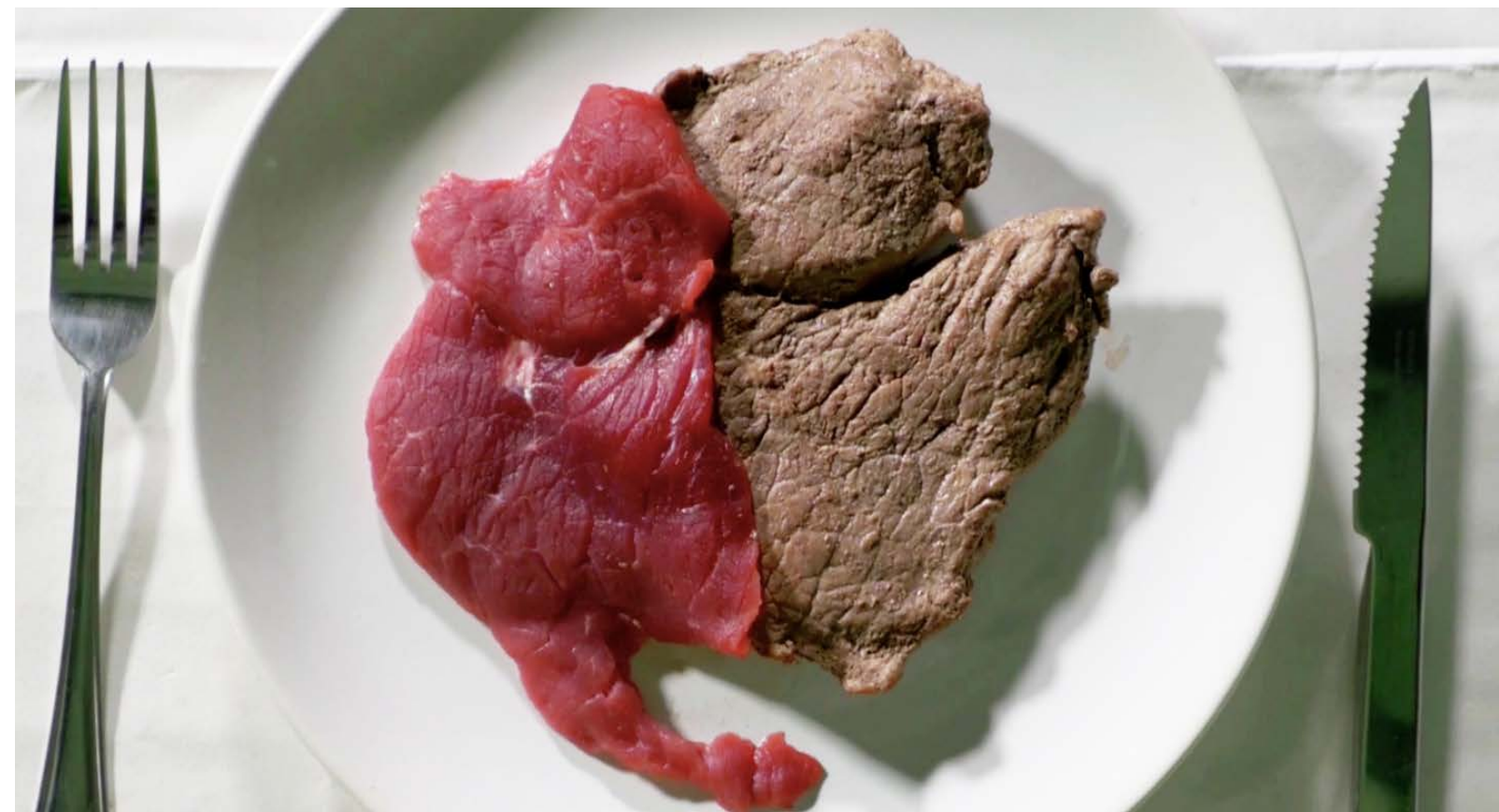
Przebywając w tak destrukcyjnej atmosferze pracy i serwując dziesiątki zajmujących cały talerz sznycli, poczułam się osaczona przez myśl o pożarciu sznycla, choćby jednego (choć nie jadam mięsa), jednak zanim tego dokonałam, opuściłam to miejsce.

4.

Obsesyjna myśl o sznyclu wróciła do mnie w postaci traumy-obrazu po powrocie do Polski. Zaplanowany rytuał zjedzenia mięsa poszerzył się o kontekst polski, kontekst polityczny i stawiane sobie przeze mnie pytania w czasie dynamicznie zmieniającej się w Polsce sytuacji: o uwikłania narodowościowe, polskość, polityczność, polityczność sztuki, powinność sztuki do bycia polityczną, status i przyszłość Polski i wreszcie jedzenie: o polityczność jedzenia.

5.

Amarant (chemia) – organiczny związek chemiczny z grupy barwników azowych. Syntetyczny, nieziarnisty, ciemnoczerwony spożywczy barwnik smołowy, zakazany w niektórych krajach. Ma dobrą wytrzymałość na wysoką temperaturę i światło. Można go znaleźć m.in. w: ciastach i galaretkach, płatkach śniadaniowych, bezalkoholowych i niskoprocentowych napojach alkoholowych, kawiorze i przetworach z czarnej porzeczki. Amarant może powodować typowe dla barwników azowych działania niepożądane. Może wpływać na płodność, wątrobę i nerki. Spożywany przez kobiety w ciąży, może wywoływać u dziecka wady wrodzone. W „Tabeli dodatków i składników chemicznych” B. Stathama wskazana jest jako czynnik rakotwórczy.

Te dni nie dawały nam spokoju, kadr wideo, 2017-2019

ARRARA I,II

performance dźwiękowy, doświadczenie, 2017

Arrara I, kadry wideo

<https://vimeo.com/nova0000/review/477209858/9c49422d5e>

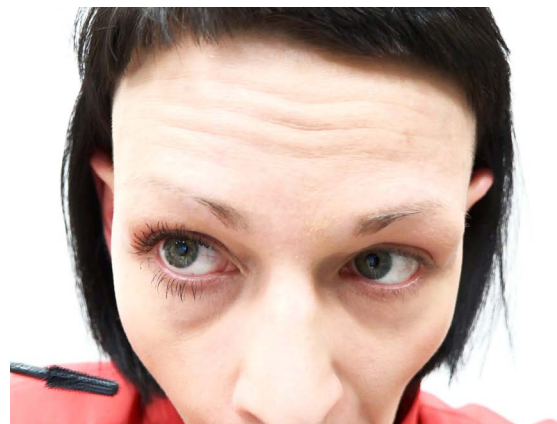
Arrara II, Galeria Sygnał Niesystematyczny, Kraków

performance we współpracy z Janą Moroz oraz Martą Baron

RE:FLECTIONS

seria fotografii, video, tekst, 2017

Re:flections, kadry wideo

SEXY MF

performance, instalacja, choreografia, 2015

Festiwal Ciało / Umysł, Teatr Studio w Warszawie, foyer

sexyMF to instalacja performatywna stawiająca pytanie, czym rzeczywiście są społeczne tożsamości: kobieta i mężczyzna, artysta i widz. Charakteryzacja twarzy, która nadaje jej cechy odmiennej od reszty ciała płci, zaburza standardową wymianę spojrzeń. Aby uciec od wrażenia iluzji, widz musi zdecydować, co i kogo widzi.

Fragment recenzji:

Performerzy/rki przez cały czas trwania interakcji nawiązują kontakt wzrokowy, uwodzą i kuszą spojrzeniem, drobnymi gestami, uchylonymi ustami, sugestywnym dotykaniem swojego ciała. Erotyczna intencja utrzymana jest na stałym poziomie, jej intensywność nie maleje. (...). W przestrzeni publicznej powstaje dwanaście przestrzeni intymnych podlegających stałej obserwacji przez uczestników/czki nie wchodzących/ce w danym momencie w interakcję, granica widz-wykonawca zostaje zniesiona; wszyscy jesteśmy obiektami, z których skomponowano instalację.

Opis pochodzi ze strony:

<http://www.cialoumysl.pl/en/action-s-events/body-mind-festival/2015/performances/sexymf>

choreografia | koncept:

Ana Borralho & João Galante

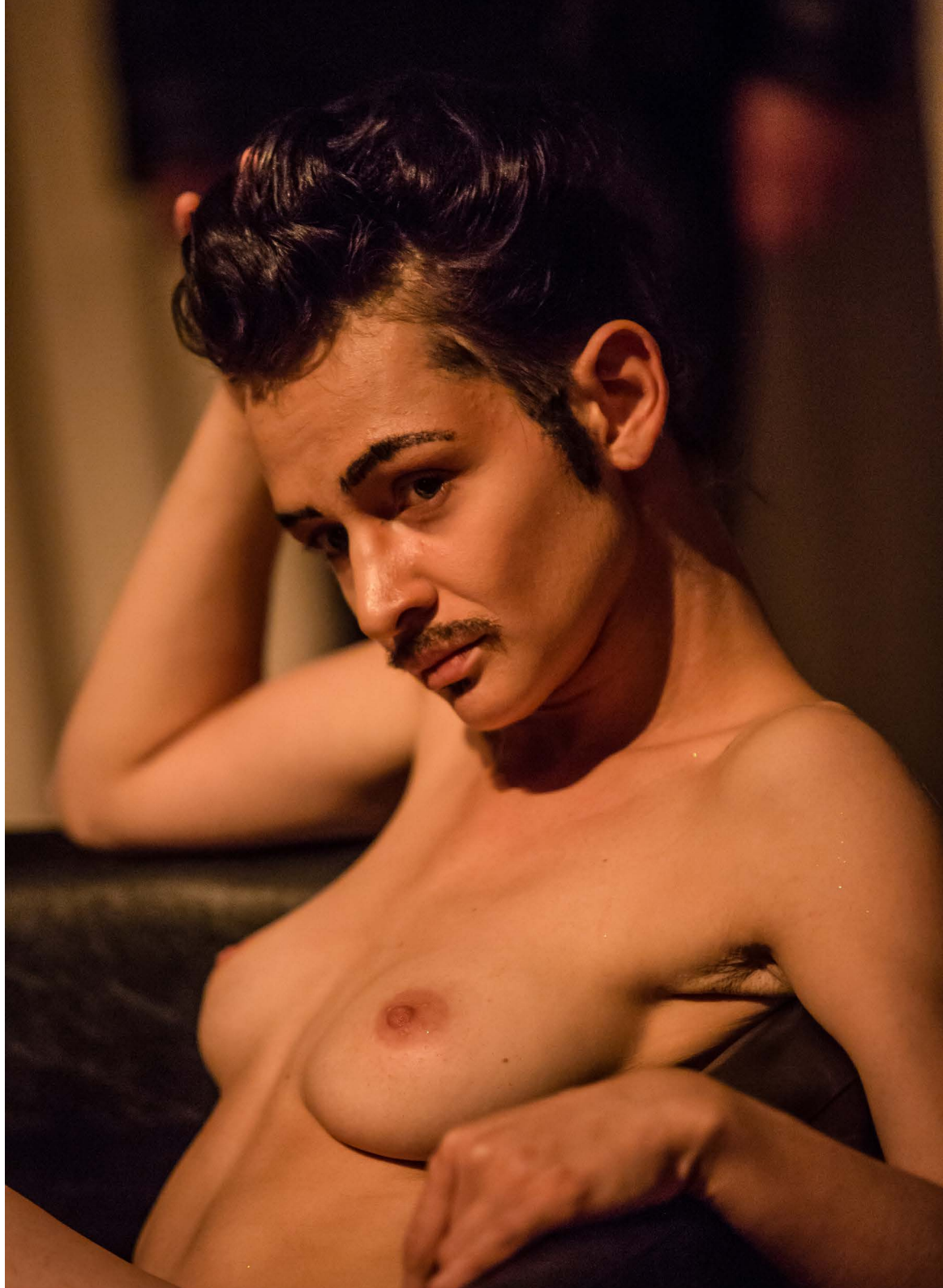
charakteryzacja | make-up:

Jorge Bragada

<http://www.taniecpolska.pl/krytyka/302>

widok instalacji

udział w performance Sexy MF

Remember me. Z Marią Novą rozmawia Natalia Cikowska

Aura jest niezwykła. Mam październik, ale jest ciepło jak w czerwcu. Siedzę właśnie na tarasie w atelier pewnego berlińskiego artysty, gdzie chwilowo się zatrzymałam. Mam widok na wieżę telewizyjną: bardzo dziwny obiekt. Nie wiadomo, czy go podziwiać, czy lepiej wyjść z jego obszaru: takie *oko patrzące* w sercu Europy. Ostatnio powróciłam do albumu „Bright Red” Laurie Anderson i słucham go bez końca w kontekście próby wyjścia poza język... W jednym z utworów: „World Without End”, Laurie śpiewa „I remember all my lovers”... Ten projekt [„Pieśń”] rzeczywiście wymusił na mnie przypomnienie sobie wszystkich Osób, z którymi kiedykolwiek coś mnie łączyło. Od piskownicy.

Natalia Cikowska: Nawet tych, których nie chcesz pamiętać?

Maria Nova: Tak...

NC: To musiało być trudne.

MN: Myślisz, że dlaczego nie chce się niektórych Osób pamiętać, skoro jednak stanowią jakiś fragment nas? Czasem zdarza mi się myśleć o tych właśnie Osobach jako o utraconym czasie, ale

szybko przywracam w sobie przekonanie, że te relacje były jednak *konieczne*.

NC: Zmieniasz nazwisko.

MN: Zmieniłam...

NC: Zupełnie jesteś... Nova. To brzmi jak inicjacja. Kim jest Maria Nova i dlaczego powstała?

Czym jest projekt NOVA 0.0.0.0?

MN: Przede wszystkim pamiętam, że jak wysłałaś mi pytania, to zaznaczyłaś, że jeśli nie chcę użyć starego nazwiska w druku, to to nie jest dla Ciebie problem. Tymczasem nie widzę powodu. Lubiłam moje „stare” nazwisko, uważam, że jest bardzo charakterystyczne i utożsamiałam się z nim w jakiś sposób (Śmiszek, czyli ten/ta [?], co się wiele śmieje), czasem na zasadzie kontrastu... Moje nowe nazwisko ma wymiar formalny, nie stanowi wymazania, a jeśli, to poprzez palimpsest, jak „Wymazany rysunek de Kooniga”... Natomiast procedura zmiany nazwiska i jej skutki mogłyby to [wykreślenie] sugerować, ponieważ podczas zmiany nazwiska na mocy decyzji Urzędu Stanu Cywilnego, zmianie

ulega również **nazwisko rodowe**. Oznacza to, że w tym akcie zapoczątkowałam ród Nova.

Wracając jednak do odpowiedzi na Twoje pytanie: wymyślam. Wymyślam siebie sobie: od nowa / jeszcze raz / wciąż. Myślisz, że to możliwe? Porzucić, czy może opuścić siebie, zdystansować się wobec swojej tożsamości? Nova, to *samoodnawialna tożsamość*, coś na kształt samouzdrawiających procesów, jakie mogą, za sprawą woli, zajść w organizmie. To palimpsest (nałożenie), chęć zobaczenia, co się stanie, gdy nagle w jakiś sposób porzucę siebie: swój wizerunek, rzeczy, przestrzeń.

Chcę widzieć tożsamość jako **materię**, coś plastycznego. Pytanie, które stawiam, to: w jakim stopniu tożsamość / osobowość jest czymś plastycznym, czymś, co może zostać poddane manipulacji, stać się tworzywem — materią, którą można poruszyć. To przede wszystkim jednak wiara w >możliwość<, w rekonstrukcyjne możliwości człowieka.

Eksperymentu dokonuję jednak na sobie, biorę „na warsztat” > j a < z całym „dobrodziejstwem” inwentarza. Mówiąc „ja” mam również na my-

śli ciało: obiekt w przestrzeni, pionową linię [I]: chroniczne i obsesyjne „ja”, które cały czas krąży dookoła nas.

Natomiast 0.0.0.0. to adres IP, który funkcjonuje na zasadzie błędu... NOVA to także ślub, najważniejszy w życiu ślub (Ślub 0): przysięga dana sobie, obietnica wierności.... a przy okazji próba konfrontacji z instytucją, jaką jest Urząd Stanu Cywilnego, bo to w tym urzędzie dokonuje się zmiany nazwiska (co jest możliwe wyłącznie w kilku przypadkach).

Nova jest również dedykacją dla ojca (Maria Nova, córka Mariana), którego osobistością się zafascynowałam. Otóż Tata nie ma profesjonalnego wykształcenia, nie jest *uczony*. Myślę, że to dzięki temu wciąż bliżej jest on tego, do czego ja dążę drogą okrężną, poprzez język. Ciekawe, że on intuicyjnie posługuje się pojęciami przynależnymi estetyce czy historii sztuki (“zobacz, jaką instalację z tych dyń zrobiłem”, mówi). Fascynująca jest dla mnie jego niewzruszona śmiałość, bezpretensjonalna i wdzięczna: „filmuj mnie jeszcze”, mówi, “ten kwiat, ten wąż sfilmuj mi”: zazdroszczę mu tego, bardzo chciałabym zaprosić go do wspólne-

go stworzenia **instalacji**, co mam nadzieję wkrótce się uda...

NC: W tej chwili w Bunkrze Sztuki trwa wystawa pt. „Czujesz to?” w ramach której pokazywany jest m. in. film „Pieśń | trailer nieistniejącego filmu” na podstawie Twojej koncepcji i scenariusza, w którym również „jako Ty” występujesz i spotykasz się ze swoimi byłymi kochankami...

MN: Tak. Film ten powstał w ramach Galerii Dydaktycznej, prowadzonej przez dr. Romana Dziadkiewicza i w ramach programu współpracy ze szkołą filmową AMA. Pomysł zrobienia „filmu” interesował mnie jako możliwość wypróbowania medium i sprawdzenia jego możliwości „formatywnych”. Zaproponowałam sposób myślenia o filmie (film-performans?), ale też konkretny scenariusz, na którego realizację się zdecydowaliśmy. Od razu zaznaczę, że tekst nie został w pełni wykonany, a nawet, w trakcie realizacji do gotowego obrazu musiałam napisać ponownie dialogi na podstawie mojego pierwotnego scenariusza. To, co wydarzyło się na boisku, gdzie kręciliśmy, a więc żywe, autentyczne spotkanie, okazało się niejako wymknąć poza tekst scenariusza.

NC: O czym jest „Pieśń”? Napisałaś, że o niemożliwościach języka, komunikacji.

MN: Tak, ostatnio coraz bardziej skłaniam się ku temu, że porozumienie przy użyciu słów jest jakąś „utopią”, że jesteśmy takimi orbitami językowymi... W scenariuszu występują dwie postaci: mężczyzna i kobieta, rodzaj archetypów. Prowadzą oni rozmowę — ze sobą nawzajem, ze sobą samymi, z kamerą-widzem. W didaskaliach jest napisane, że są nadzy, scenariusz jest „czysty”, estetyczny, Kiedy zdecydowaliśmy się na realizację „Pieśni”, od razu zaczęliśmy poszukiwać konkretnych rozwiązań dramaturgicznych, fantazjowaliśmy. Wtedy pojawił się pomysł, aby zaprosić do projektu rzeczywiste postaci: wszystkich mężczyzn z życia jakiejś kobiety. Zdecydowaliśmy pracować na mojej (miłosnej) autobiografii.

NC: Jak zaeragowały osoby zaproszone przez Ciebie do projektu?

MN: Zacznę od tego, że jednym z ważniejszych problemów dla mnie, jakie pojawiły się w całym tym procesie, było właśnie zdefiniowanie osoby Mężczyzny. Zaprosić do projektu „wszystkich mężczyzn”, ale kim jest ów „mężczyzna”?

Osoby będące w projekcie, to te, które zgodziły się wziąć udział, a następnie dotarły (!) na plan: na boisko. Kiedy dostałam pierwszą pozytywną odpowiedź, niezwykle się ucieszyłam i jednocześnie zdziwiłam. Byłam przekonana, że nikt się nie zgodzi, że to jest po prostu niemożliwe, aby ktoś się zgodził — zwłaszcza osoby, z którymi np. kontaktuję się po raz pierwszy po 10 latach lub ktoś, kogo znałam bardzo krótko...

NC: Przedstawiasz pewien rodzaj kobiety: wyzwolonej, tańczącej na boisku w czerwonym kostiumie pośród swoich byłych kochanków. To przeciwieństwo popularnego stereotypu kobiety, która jest zdobywana przez kogoś. Jaka była intencja całego przedsięwzięcia?

MN: Jeden z moich kochanków wyznał mi, że miał około 20 kobiet w swoim życiu. Zgodnie ze stereotypami, kobiety pragną miłości, a seksu pragną mężczyźni, "Sądzę, że dla ciebie seks miał mniejsze znaczenie, niż dla mnie" - powiedział do mnie ten sam mężczyzna. [...] Zgodnie ze stereotypami, mężczyźni mają, mogą mieć wiele doświadczeń seksualnych, jest to naturalne w ich wypadku.

Ponadto i przede wszystkim jednak: żyjemy w czasach, w których długotrwałe związki należą

do rzadkości. Ich miejsce zajęła praktyka >zmiany<, niekończąca potrzeba nowych bodźców w ramach niezobowiązujących relacji, a także lenistwo emocjonalne: łatwiejszym wydaje się zawarcie nowej znajomości, zmiana partnera, wycofanie, niż skonfrontowanie się z trudnościami, jakie przynosi prawdziwie dojrzała, głęboka relacja (statystyki). Ludzie pragną miłości, ale nie potrafią się kochać. Ten projekt to eksperyment zarówno formalny, jak i emocjonalny, ale także dokument o współczesności (zob: „Liquid Love”, Z. Bauman): o miłości, o niemożliwości miłości, o niemożliwościach języka. Intencją jest zmiana przekonań, autoironiczne / krytyczne spojrzenie na siebie, na kobiecość / męskość / rodzaj uprawianej hipokryzji [demaskacja] / na współczesność, na trud relacji i samotność w wielokierunkowym systemie miłosno-językowych powiązań, gier i zdarzeń... Chciałabym przywołać w tym miejscu fragment artykułu Joanny Dec-Pietrowskiej i Agnieszki Walendzik-Ostrowskiej, na który właśnie trafiłam, a który wydaje mi się głosem ważnym i na miejscu. Pozwolisz? Cytuję:

„Porządna kobieta” powinna mieć tylko jednego partnera seksualnego, natomiast „prawdziwy mężczyzna” powinien mieć doświadczenie seksu

無

seksualne. O kobiecie, która zmienia partnerów mówi się, że „się nie szanuje”, o mężczyźnie – że „musi się wyszaleć”. Określenia na bogate życie seksualne kobiety są pejoratywne, w przypadku mężczyzny raczej żartobliwe, często zabarwione uznaniem dla jego wyczynów. Według niepisanej umowy społecznej mężczyźni mają prawo do swobodnych i nieskrępowanych kontaktów seksualnych, natomiast kobiety mają obowiązek być cnotliwe (do ślubu) i wierne (po ślubie). Te, które zachowują się inaczej, wbrew zasadom umowy, określane są jako łatwe, bez zasad, niemoralne, puszczalskie. Często ich charakter określa się jako rozwiązły, co szybko nasuwa skojarzenie właśnie z prostytutką. W świadomości społecznej pokutuje dychotomiczny podział kobiet na „święte” i „ladacznicę”. Te pierwsze to tak zwane kobiety prawdziwe: cnotliwe, niezainteresowane seksem, skromne (w mowie i ubiorze), wierne jednemu partnerowi, biernie czekające, aktywne seksualnie jedynie po to, by móc zajść w ciążę. Tak zwane ladacznicę to te, które są seksem zainteresowane, czerpią z niego przyjemność, zmieniają partnerów, są aktywne w ich poszukiwaniu.

Jeszcze jednym wątkiem, do którego chciałam się

odnieść poprzez ten projekt jest temat kampanii *me too* i moje, dość osobliwe, jak się wydaje, stanowisko względem niego, które zakłada niedorzeczność jednostronności oskarżenia, jakie tam pada... Ale to jest dłuższy temat. Może lepiej poruszyć go na żywo (...).

Wywiad ukazał się w *Alternatywnych Wiadomościach ASP*
Iwony Demko, całość dostępna pod adresem:
<https://issuu.com/nova0000>

WYBRANE PRACE

To jest mój biały dom... | 11111 + 111 + 111 + 111 + 111

as if SUPERNOVA 2.0	40
NOVA 0.0.0.0.	42
ONE HOUR MEETING WITH NOVA	58
ZAMIESZKIWANIE BIAŁEGO Wmieszkiwanie siebie i podróże z Bestią rytuał utopijny	62
11111 I choreografia aleatoryczna	68
HIATUS I 11011	72
Historie nie/widzialne. O tym, jak zostałaś moją matką 11111 + 111 + 11	84
11111 birth/day	88
ŚLUB 0 – wideoinstalacja	90
There is not enough space to explain what happened inside	94
This is my white home, this white sheet	96

nie wyspa nie | 1001 OKRĄŻEŃ KSIĘŻYCA WOKÓŁ WŁASNEJ OSI

PASJA wejście do pięknej, srebrnej rzeki	102
TRYPTYK fromUNDER, inBETWEEN, UP(!)	104
ŚLUB 0 – performance	108
AUTOPORTRET RODZINNY NA ZEWNĄTRZ	114
PIEŚŃ trailer nieistniejącego filmu	118
O	124
UMIEJSCOWIENIE	130
I DON'T HAVE ANY TIME TO LOSE – sitting piece	132
I DON'T HAVE ANY TIME TO LOSE – pacing piece	134
BREATHLESS	136
MIEJSCE NA TWOJĄ REKLAMĘ	142
SUNDAY WALKINGS WITH FELA	144
PROJEKT ULICA FELICJANEK	150
I AM U.!	154
PRZEMIENIENIE	158
PRZEMIENIENIE II	160
TE DNI NIE DAWAŁY NAM SPOKOJU AMARANT, AMARANTE, AMARANTHUS	164
ARRARA I, II	168
RE:FLECTIONS	172
SEXY MF	176

FOTOGRAFIE

Kasia Chmura-Cegiełkowska

Aleksandra Dyja

Krzysztof Kaczmar

Marija Kadelburg

Jana Moroz

Maria Nova / NOVA 0.0.0.0.

Rafał Pogoda

Mariusz Sołtysik

Bernard Śmiałek

Piotr Werewka

Jacek Zaprzalski

PROJEKT OKŁADKI I SKŁAD:

Maria Nova / NOVA 0.0.0.0.

Dmytro Nikiforchuk

KONTAKT

FB: Maria Nova

IG: nova_0.0.0.0.

<https://vimeo.com/nova0000>

<https://issuu.com/nova0000>

novatransakcja@gmail.com

maria.nova@interia.pl

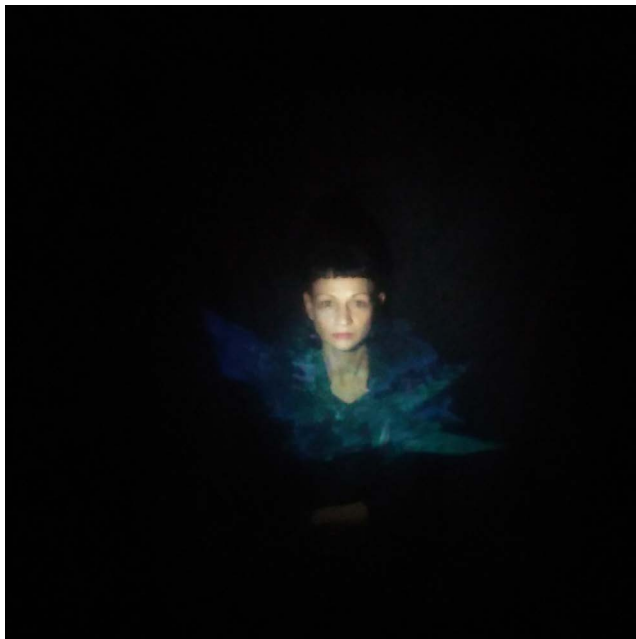
0048668031171

www.maria-nova.com

www.supernova-2.com

Jeśli chcesz obejrzeć wideo, skontaktuj się ze mną!

© 2020